

бр.4, януари 2009 г.

СЪДЪРЖАНИЕ:

I.ПОЛИТИКА (стр.2-22)

- I-ви международен младежки комунистически фестивал (стр.2-3)
- Съобщения за дейността на „23 септември“ (стр.3-5)
- Събитията в Грузия и Южна Осетия (стр.5-9)
- Народният бунт в Гърция (стр.9-11)
- Почина лидерът на ДНKP-C Дурсун Караташ (стр.11-13)
- Народната война в Непал и в Индия (стр.13-16)
- Разширяване на лявата вълна в Латинска Америка през 2008г. (стр.16-18)
- Ивицата Газа – под обстрела на ционистите (стр.19)
- Жертвите на новата глобална война (стр.20-21)
- Антиимпериалистическата борба в Ирак и в Пакистан (стр.21-22)

II.ИКОНОМИКА (стр.22-47)

- Материали за световната финансова и икономическа криза (стр.22-29)
- Нови данни за бедността в България (стр.29)
- Тежък удар срещу устоите на българското училищно образование (стр.30)
- Кризата в българската топлофикация (стр.30-33)
- Стачните борби по света (стр.33-34)
- Положението в МК „Кремиковци“ (стр.35-39)
- Какво се случва с българите, работещи зад граница (стр.39-41)
- Репресии срещу работнически и еко- активисти (стр.41-43)
- Борбата на младежта по света (стр.43-44)
- „Призив“ в действие (стр.44-46)
- Българската младеж „вдигна шум“ в защита на природата (стр.46-47)

III.ИДЕОЛОГИЯ – КУЛТУРА, НАУКА, ОБРАЗОВАНИЕ...(стр.47-52)

- Фидел Кастро в защита на кубинския спорт (стр.47)
- Петър Чех в защита на социализма (стр.48)
- Нови документални, видео- и аудио- материали на нашия сайт (стр.48-49)
- Рецензии на филми (стр.50)
- Маркс и Енгелс за кризите при капитализма (стр.50-51)

I-ви МЕЖДУНАРОДЕН МЛАДЕЖКИ КОМУНИСТИЧЕСКИ ФЕСТИВАЛ

На 11-13 юли 2008г. в Гърция (Агрономически университет в Атина) се състоя I-ви международен младежки комунистически фестивал, в който взе участие и нашето Движение. Фестивалът беше посетен от повече от 8,000 души, сред които и 70 делегати от 20 организации от Балканите, Близкия изток, Западна Европа, Африка, Азия, Северна и Южна Америка. Обмени се информация и опит по актуални въпроси като борбата на народите с глада, борбата на Балканите срещу шовинизма и расизма, състоянието на лявото движение по света и др. С най-голям интерес беше посрещнатата дискусията за социализма през 21 век, в която взеха участие представители на Боливия, Венецуела и Непал. Видео-послание до участниците във фестивала направи героинята от палестинската съпротива Лейла Халед.

Участниците във фестивала приеха съвместна декларация със следния текст:

Ние, делегациите, участващи в I-вия международен младежки фестивал, който беше успешно организиран от Комунистическата организация на Гърция (КОЕ) в Атина от 11 до 13 юли 2008г., декларираме следното:

Ние ще продължим и ще засилим нашата решителна борба срещу враговете на работническата класа, младежта и народите по света.

Ние ще продължим да се борим срещу репресиите, които попречиха на няколко от поканените другари и делегации да присъстват на фестивала, по-специално на другарката Лейла Халед и на баските другари от СЕГИ */младежка комунистическа организация от Страната на баските – бел.прев./*.

Посредством нашата борба ние заявяваме, че:

Нашето бъдеще няма да е бъдеще на глад, агресия, експлоатация, грабеж, разрушаване на околната среда и културно обезличаване.

Нашето бъдеще няма да е бъдеще на кървави империалистически инвазии, военни преврати, убийства на народни водачи и геноцид срещу народите.

Нашето бъдеще няма да е бъдеще на гета, сегрегация, липса на основни продукти и услуги, на неграмотност и мракобесие.

Нашето бъдеще няма да е бъдеще на безработица, робство, черен труд, насилствена имиграция, временна заетост, търговия с органи и трафик на хора.

Нашето бъдеще няма да е бъдеще на преследване на борците за справедливост, на премахване на нашите демократически права, на „анти-терористична” истерия, на черни списъци, включващи всяка прогресивна личност, която се бори срещу съвременното варварство и фашизма, на кошмарната експанзия на държавните и частни сили за „сигурност” срещу свободата.

Ние не искаме такова бъдеще! Ние осъждаме геноцидната, прогнила и криминална капиталистическо-империалистическа система! Ние сме убедени, че днешният пролетариат, младежта и народите по света в края на краищата ще победят, ще направят света техен. Всички заедно, ние ще построим нашия нов свят!

Ние сме неотменима част от борбата на младежта и на народите; ние сме част от милионите, борещи се днес срещу феодализма, капитализма, ционизма, империализма и особено срещу империализма на САЩ, ние се борим срещу всички окупационни и експлоататорски сили. Ние сме на страната на народите от Латинска Америка, които създават нова действителност и отварят път към освобождението от империализма. Ние ентузиазирани приветстваме революцията в Непал, която ликвидира монархията и върви към решителна победа. Ние приветстваме героичната борба на палестинския народ. Ние приветстваме ирландския народ, който наскоро отхвърли реакционния и

антидемократичен Лисабонски договор. Ние приветстваме всички борби на работническата класа по целия свят и всички младежки движения, които са на предната

линия на борбата за социална справедливост и действително освобождение.

Светът ни принадлежи! Ние ще построим нашето бъдеще, борейки се за по-добър свят, който е една крайна необходимост за голямото мнозинство от човечеството: свят без експлоатация, репресии, глад, война, расизъм; свят без класи и касти; свят без отчуждаване и без разрушаване на околната среда.

Поради всички тези причини, ние декларираме: светът не е техен, светът е наш!

Да живее съпротивата и борбата!

Революционна комунистическа младеж – Аржентина
Комунистическа партия на Боливия (марксисти-ленинисти-маоисти)
Движение за съпротива „23 Септември” – България
„Действие Конго” – Конго
Демократично младежко движение в Европа
Френско-непалски комитет за солидарност
Младежка организация „Бунтовник” – Германия
Комунистическа партия на Великобритания (марксистко-ленинска)
Комунистическа организация на Гърция
Леви формации на младежта – Гърция
Съюз на трудещите се – Гърция
Нова хаитянска комунистическа партия
Рете де комунисти – Италия
Комунистическа партия на Непал (маоисти)
ГМЛ/Роде морген – Холандия
Демократичен фронт за освобождение на Палестина
Народен фронт за освобождение на Палестина
Младеж на Левия блок – Португалия
Фронт за права и свободи (представителство в Гърция) – Турция
Федерация на социалистическите младежки асоциации – Турция
Младеж на революционния пролетариат – Турция
Съюз на маоистката младеж – Турция/Северен Кюрдистан
Прогресивна партия на труда – САЩ

ОПРАВДАТЕЛНА ПРИСЪДА

На 7 юли 2008 г. Софийският районен съд произнесе оправдателна присъда по всички обвинения, повдигнати срещу двама членове на Движение за съпротива „23 Септември” – Владимир Тричков и Стефан Андонов.

Двамата бяха обвинени затова, че през нощта на 10 срещу 11 ноември 2005 г., разлепяйки плакати за антивоенен митинг, са нанесли побой над 6-ма униформени полицаи пред сградата на Синагогата в София.

Съдебното дирене продължи близо 3 години. От разпитите на свидетелите и от показанията на вещите лица стана очевидна пълната несъстоятелност на обвиненията срещу нашите другари. Въпреки това Прокуратурата протестира пред Градския съд решението на първата инстанция. На заседанието, проведено на 3.11.2008г., Градската прокуратура заяви, че не поддържа протеста на Районната и по тази причина съдът трябваше на 17.11.2008г. да излезе с оправдателна присъда, като решението **вече не може да бъде обжалвано на по-горна инстанция.**

Повече информация за случая от ноември 2005г. вижте на адрес:

http://septemvri23.com/Deklaracia_na_23.htm

<http://septemvri23.com/Arest.htm>

http://septemvri23.com/Deklaracia_na_Balk_konf.htm

БУЗЛУДЖА 2008

На 2 август 2008г. „23 Септември” взе участие в социалистическия народен събор на Бузлуджа. Присъстваха наши другари от София, Пловдив, Велико Търново, Попово и Стара Загора. Бяха разпространени стотици наши материали. Изказваме благодарността си на БРП(к) – Казанлък за оказаната другарска помощ за участието в събора.

9 СЕПТЕМВРИ 2008 –

„НИЕ ПОБЕДИХМЕ И ПАК ЩЕ ПОБЕДИМ!”

„23 Септември” участва в тържествения митинг, организиран от Българския антифашистки съюз по случай 64 години от Народната Победа. Основният лозунг, който ние издигнахме, беше: „НИЕ ПОБЕДИХМЕ И ПАК ЩЕ ПОБЕДИМ!”

Известният журналист-фашист Г.Жеков се опита да провокира митинга, но не успя. Той беше освиркан от събралите се комунисти и антифашисти.

СИГНАЛ ДО ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР ОТНОСНО „23 СЕПТЕМВРИ”

Депутатът Иван Сотиров от буржоазната партия СДС е изпратил на 26 септември 2008г. сигнал до главния прокурор относно участието на активисти на „23 септември” на

народния събор на Бузлуджа на 2 август 2008г. (проведен във връзка с честване годишнина от основаването на българската марксистка партия през 1891г.) и на 9 септември 2008г. в София (във връзка с честване годишнина от народната победа над монархо-фашизма през 1944г.). Успешно организирани от нас акции в защита на социализма дотолкова са притеснили депутата от СДС, че той е сметнал за нужно да призове Главния прокурор да разследва „анти-демократичните прояви” на 2 август и на 9 септември.

СРЕЩА НА ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА „23 СЕПТЕМВРИ” С РЪКОВОДСТВОТО НА КК „ЧЕ ГЕВАРА”

На 3 ноември 2008г. ръководството на Комунистически клуб „Че Гевара” се среща с представители на Движение „23 септември” в Пловдив. Срещата протече в обстановка на другарски и плодотворни дискусии, бе обсъдена обстановката в страната и света. Бяха дискутирани и проблемите, с които се сблъскваме в работата си, пътищата, по които да ги разрешим, и се обсъдиха идеи как да продължим борбата за в бъдеще. Бе постигнато общо съгласие по въпроса, че е необходимо да се засили взаимодействието и солидарността между комунистическите, революционните и прогресивните сили в Пловдив. Реши се, че на преден план трябва да бъде изведена борбата срещу диктата на едрия капитал чрез съвместни действия. За целта трябва:

- да утвърдим революционната същност на марксизма в практическата работа;
- да съберем в своите редици достатъчно на брой подготвени кадри, способни да започнат активна разобличителна кампания срещу капитализма, способни да започнат активна борба за съзнанието на широките трудещи се маси;
- да активизираме връзките с младежите и да застанем на ярко изявени позиции за защита на техните права и възможност за реализация в живота.

СЪБИТИЯТА В ГРУЗИЯ И ЮЖНА ОСЕТИЯ

ГРУЗИЯ КАТО САТЕЛИТ НА САЩ

Населението на бившата процъфтяваща съветска република намаля от 5,5 милиона души през 1991г. до 4,6 милиона души през 2008г., което се дължи главно на емиграцията на голяма част от хората в трудоспособна възраст. Брутният вътрешен продукт по обменен курс е 2200 долара, а по покупателна способност – 4400 долара на човек от населението през 2007г., което е около 3 пъти по-малко от равнището в СССР преди 18 години. Като добавим и много по-неравномерното разпределение днес на този доход, е очевидно в какво тежко положение се намира голяма част от грузинския народ, на която реалните доходи са спаднали 5-6 и повече пъти в сравнение с периода на социализма. Безработицата е 13,6% при условие, че голяма част от трудоспособните е емигрирала, а друга голяма част е била принудена да се върне по селата, за да оцелее. Населението под линията на бедността, дори според официалната статистика, е 31% през 2006г. Дефицитът на платежния баланс достигна 2 милиарда долара през 2007г, а дефицитът на търговския баланс – умопомрачителните 3 милиарда долара, или 30% от брутния продукт, през същата година. Външният дълг беше 4,5 милиарда долара преди войната, а след нея сигурно ще нараства още по-бързо. Военните разходи надхвърлят 10% от брутния продукт, което е абсолютен рекорд сред страните от бившия СССР. Подобна милитаризация на икономиката би била непосилна за толкова малка и бедна страна ако доставяната военна техника не беше получавана под формата на кредит от страните от НАТО, сред които и България. След поражението през август тази година е очевидно, че режимът в Грузия не

само няма да плати доставеното досега оръжие, но ще получи, като „хуманитарна” помощ, нови оръжия на кредит, за да води нова война.

За съжаление режимът на Саакашвили беше спасен след поражението, както с помощта на своите западни покровители, така и заради нерешителността на днешното руско ръководство. Този режим, характеризиращ се с патологична агресивност и милитаризъм, бесен антикомунизъм и русофобия, е ударната сила на най-войнствената реакция сред страните от бившия СССР. Той ще е непрекъснато източник на войни и кръвопролития, докато не бъде премахнат.

ХРОНИКА НА ПЕТДНЕВНАТА ВОЙНА

На 23 ноември 2003г. в „независимата” от 9 април 1991г. бивша съветска република Грузия, беше извършена една от така наречените „цветни” революции. Един американски лакей – Шеварднадзе, беше сменен от друг, несравнимо по-агресивен лакей – Саакашвили, който открито започна подготовка за война в Абхазия и Осетия. Грузия се превърна в главна ударна сила на САЩ и НАТО на територията на бившия СССР. Специално подготвени грузински главорези участваха активно в „цветната революция” в Украйна и в опитите да бъде свалено с уличен метеж водещото независима политика правителство на Беларусия и превръщането и на тази страна в сателит на САЩ.

Основната цел на режима на Саакашвили беше подготовката на война, и той никога не е крил това. Само за няколко години военния бюджет на страната нарастна 33 пъти и достигна един милиард долара годишно. През същия период грузинската армия получи оръжие за 5 милиарда долара от редица страни от НАТО, също и от Израел, включително най-съвременни радары, средства за свързка и управление, безпилотни самолети, танкове, зенитни ракети и реактивни системи за залпов огън. Грузински контингент от две хиляди души беше изпратен, за да участва в окупацията на Ирак.

Към 8 август 2008г. общата численост на грузинските въоръжени сили достигна 37,000 души без да броим 21,000 души национална гвардия и 100,000 души мобилизационни резерви, от които над 80,000 реално бяха мобилизирани в хода на конфликта. За сравнение числеността на въоръжените сили на България днес е само 32,000 професионални военнослужещи, без национална гвардия и без мобилизационни резерви, като по настояване на НАТО бяха унищожени мобилизационните запаси, които позволяваха мобилизирането и въоръжаването на поне 250-хилядна армия.

Числеността на грузинските сухопътни войски достигна 27,000 души, обучавани от 127 американски и 600 израелски военни съветници, без да се броят военните съветници от другите страни от НАТО и Украйна. Тези сили имаха на въоръжение 85 нови украински танка Т-72 снабдени със западни топовизори и електроника и над 200 танка от съветско време, намиращи се в резерв, над 300 други типове бронемашини, 85 самоходни гаубици вкл. 47 нови оборудвани с натовска електроника, над 60 реактивни системи за залпов огън, сред които супермодерните израелски ЛАР-160, над 50 пускови установки на зенитни управляеми ракети модернизирани от Израел и насочвани от най-съвременни американски радары, 30 супермодерни и секретни израелски безпилотни разузнавателни самолета Хермес, управлявани от израелски персонал. Стрелковото оръжие, противотанковите ракети, бронезилетките, системите за комуникации, за нощно виждане и спътникова навигация, компютрите за изобразяване на тактическата обстановка, дрехите и обувките – всичко беше най-съвременно американско и израелско производство. Военновъздушните сили имаха 12 шурмовика Су-25, 11 Л-39 Албатрос и близо 100 бойни и транспортни хеликоптера, от които близо половината американски. Флотът се състоеше от 2 ракетни кораба, вкл. един модерен френски въоръжен с ракети Екзосет, два десантни кораба получени от България и значителен брой патрулни катери. Сухопътните сили организационно се състояха от четири бригади, от които най-мощната четвърта бригада

беше дислоцирана в Гори на границата с Южна Осетия, а основните сили (над 2000 души) на първа бригада бяха изпратени като окупационни войски в Ирак. От 14 до 26 юли 2008г. в Грузия НАТО провеждаше учение със символичното име „Незабавен отговор“, като във военноморската база Вазиани бяха стоварени 1200 американски морски пехотинци. Целта очевидно беше демонстрация на сила и опит за сплашване на руските сили в региона. В края на юли в Тбилиси пристига самият държавен секретар на САЩ, Кондолиза Райс, като според западните медии тя се опитвала да убеди Саакашвили да се откаже от военната авантюра, към която го тласкал вице-президентът на САЩ – печално известният Дик Чейни. Но Саакашвили и ястребите от Пентагона останали непреклонни, преценявайки че откриването на Олимпийските игри е най-удобният момент за атака, тъй като Русия е неподготвена и няма да успее да реагира достатъчно бързо.

На 4 и 5 август, спазвайки всички правила за маскировка, започва придвижването на четвърта и по-голямата част от трета грузинска бригада през районите, населени с грузинци в Южна Осетия, за обкръжаването на столицата на областта Цхинвали. Около 15,000 души, над половината от грузинските сухопътни войски, с над 70 танка, 100 оръдия и миномети, 30 реактивни системи за залпов огън преминаха през нощта на 7 срещу 8 август в решително настъпление след мощна артилерийска подготовка. Срещу тях се намираха само 2000 осетински опълченци и 500 руски миротворци, въоръжени само с леко пехотно оръжие, няколко стари танка и 20 оръдия и миномети. Грузинците постигат тактическа внезапност и изглежда, че нищо не може да попречи на плановете на грузинското командване да окупира Южна Осетия за един-два дена, преди Русия да успее да реагира и след това, използвайки планинския терен и модерното си оръжие, да задържи завзетите територии, като нанесе тежки загуби на руската армия и същевременно използва бойните действия, за да прогони осетинците от родните им места. Сутринта на 8 август, след продължилия цяла нощ масиран артилерийски обстрел, грузинските сухопътни сили обкръжават малобройните защитници на Цхинвали и нахлуват в града. Но още в този момент, в първите часове, плановете на грузинското командване започнаха сериозно да се объркат. Защитниците на Цхинвали, въпреки огромното превъзходство на агресора, оказаха решителна съпротива и в града се разгоряха тежки улични боеве. Над 35,000 осетинци или около 50% от населението на областта побягнаха към границата с Русия, като колоните с бежанците бяха обстрелвани от грузинската артилерия и авиация. Руското командване в Кавказ беше изненадано от началото на грузинската офанзива. То очакваше тя да започне след Олимпийските игри и особено след края на курортния сезон, тъй като приходите от туризъм са много важни за грузинската икономика. Вдигнати по тревога, частите на 19-та мотострелкова дивизия от 58 армия на Северокавказкия военен окръг веднага се насочиха към зоната на боевете. Проблемът е, че тези войски трябваше да преминат 146 километра от Владикавказ до Цхинвали, от които 119 километра по тесни планински пътища, множество тунели, включително намиращия се на 2800 метра височина и дълъг 3600 метра Рокски тунел. Общата численост на руските сили беше около 20,000 души, въоръжени с 150 танка и 300 бронемашини, а основната ударна сила бяха 80 самоходни гаубици и установки за залпов огън и две пускови установки на тактически управляеми ракети Точка, каквито грузинците не притежават. Като цяло те не превъзхождат грузинските сили нито по численост, нито по количество на въоръжението, при това ще пристигат на части в района на конфликта. Разбира се, руската армия можеше да изпрати и по-големи подкрепления, но за това щеше да е нужно много повече време.

Неслучайно на 9 август режимът на Саакашвили се чувстваше вече победител и министъра на „обединението“ на Грузия, Якобашвили, благодари на Израел за военната помощ при въоръжаването и обучението на грузинската армия. Неговите думи са показателни: *„Израел трябва да се гордее със своите специалисти, които обучиха и въоръжиха грузинската армия...Ние разгромихме цяла руска дивизия и убихме 60 руски войници само вчера. Руснаците загубиха 50 танка, а ние свалихме 11 техни самолета.*

Целият свят вече разбира, че това което става тук ще определи бъдещето на региона, на централна Азия и на НАТО. Всяка бомба, всеки снаряд срещу нас са насочени срещу демокрацията, Европейския съюз и САЩ”. По-точно целите на войната и планове на режима в Тбилиси трудно могат да се формулират.

Дори на сутринта на 11 август 2008г. обстановката в зоната на бойните действия с нищо не предвещаваше предстоящата военна катастрофа на грузинската армия. Нейните части се бяха закрепили на 8-10 километра южно от Цхинвали на добре оборудвани в инженерно отношение отбранителни позиции на господстващите височини. Грузинската артилерия, понесла дотогава минимални загуби, водеше интензивен огън по руските войски и осетинските опълченци както и по Цхинвали, а грузинската противовъздушна отбрана, прикриваше сравнително успешно своите войски от руските въздушни удари и успя да свали през изминалите 3 дена 4 руски самолета, сред които един тежък бомбардировач Т-22МЗ.

Но от втората половина на 11 август руските сили в Осетия преминаха в решително настъпление и към края на деня организираната съпротива на грузинската армия практически се прекрати. Мощният ракетно-артилерийски удар, с използване на самоходни гаубици, неуправляеми ракети и управляемите ракети Точка, подави и унищожиха първо грузинската артилерия, а след това се стовари с цялата си мощ върху грузинската пехота и танкове. Дезорганизираната и понесла чувствителни загуби армия на Саакашвили, за няколко часа изчезна от бойното поле, превръщайки се в бягаща тълпа, захвърлила цялото си тежко въоръжение.

Какви изводи могат да се направят за военните резултати от този конфликт? Пропагандният балон за превъзходството на натовската техника и обучение се спуска пред очите на целия свят. Обучената и въоръжена по съвременните стандарти от НАТО грузинска армия, беше напълно разгромена практически само за един ден от приблизително равна по численост армия, която, в най-добрия случай, демонстрира равнище на въоръжаване и обучение на Групата съветски войски в Германия от 1985г. Руската армия, в която равнището на автоматизация на управлението е все още на нивото хартиени карти, пергел, линейка и полеви телефон или радиостанция, войските използваха оръжие от съветската епоха, авиацията хвърляше практически само неуправляеми фугасни бомби, а артилерията стреляше с обикновени осколочно-фугасни снаряди, с неочаквана бързина разгроми армия, снабдена с най-съвременни средства за свръзка, спътникова навигация, системи за електронно разузнаване и нощно виждане, автоматизирани компютърни системи за управление на войските и всичко това, което НАТО смяташе за свое решаващо предимство. Освен това грузинците имаха и предимството на внезапното нападение и постигнатата тактическа изненада. В крайна сметка на бойното поле решаващи се оказаха, не „чудесата” на т.нар. „информационната епоха”, с които Западът толкова се гордее, а основните характеристики на оръжието (далечина, скорострелност и точност на стрелбата на артилерията например) и, в още по-голяма степен, мотивацията и готовността за саможертва на тези които употребяват оръжието. При това трябва да се признае, че грузинската армия беше обработвана успешно с пропаганда на омразата към осетинците и руснаците дълго преди конфликта и в това отношение дори превъзхождаше другите западни армии. Всичко това позволява да се направи изводът, че при сблъсък с добре въоръжен и готов за решителна съпротива противник, и пред перспективата да се понесат значителни собствени загуби, армиите на НАТО много бързо ще се деморализират и ще губят боеспособност, въпреки „информационното превъзходство”, което имат. С други думи, сухопътните сили на този военен блок не са надежден инструмент за агресия и не отговарят на претенциите му за световно военно превъзходство. Това, разбира се, не означава, че НАТО ще се откаже от своите амбиции за световно господство с военна сила, а просто ще търси други средства и начини да постигне тази цел, например чрез постигане

на абсолютно превъзходство в ядрените стратегически оръжия, което би довело до нова надпревара в ядрените оръжия и би увеличило риска от ядрена война.

ДЕКЛАРАЦИЯ НА ЦК НА ЕДИННАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ НА ГРУЗИЯ

Грузия е хвърлена в поредния кървав хаос. Братоубийствената война на грузинска земя се развихри с нова сила. Предупрежденията на нашата партия и прогресивните общественици за опасността от милитаризацията на страната и от профашистката, националистическа политика на властите, за наше огромно съжаление се сбъднаха. Грузинските власти за пореден път организираха кървава касапница с подкрепата на някои западни страни. Позорът, с който заляха грузинския народ днешните власти, ще трябва да се трие с десетилетия.

Грузинската армия, въоръжена и обучена от американски инструктори и използваща американско оръжие, подложи на варварско разрушение град Цхинвали. Под бомбите загинаха мирни жители, осетинци – наши братя и сестри.

Загинаха и мирни жители, грузинци както в зоната на конфликта, така и в цяла Грузия. ЦК на нашата партия изразява дълбоко съболезнование на роднините и близките на всички загинали. Цялата отговорност за поредната братоубийствена война, за всички загинали деца, жени и старци, жители на Южна Осетия и Грузия, пада изключително и единствено върху днешния президент на Грузия. Безотговорността и авантюризмът на режима на Саакашвили нямат граници. Президентът и неговите помагачи безусловно са престъпници, които трябва да бъдат съдени. Единната компартия на Грузия моли широката общественост да не поставя знак на равенство между днешното грузинско ръководство и народа на Грузия, и да подкрепи грузинския народ в борбата му срещу престъпния режим на Саакашвили.

Призоваваме всички политически сили, обществени движения и народа на Грузия да се обединят за освобождението на страната от антинародния, русофобски и профашистки режим на Саакашвили.

НАРОДНИЯТ БУНТ В ГЪРЦИЯ

В началото на декември 2008г. Гърция беше разтърсена от убийството на един 15-годишен ученик-анархист. Неговата смърт предизвика безпрецедентно половинмесечно надигане на гръцкия народ под лозунгите „Един на земята – всички на улицата!“ и „Долу правителството на убийци и крадци!“. Такова надигане е непознато за последните 35 години от гръцката история (т.е. от знаменитото студентско въстание в Атина през 1973г. срещу диктатурата на „черните полковници“). Около 500,000 души, предимно младежи, се включиха активно в народния бунт. Грешка ще е да се твърди обаче, че причината за бунта е само хладнокръвното убийство на Александрос – това убийство бе само капката на недоволството, която преля чашата на търпението, искрата, която разпали пожара на народния гняв в съседна Гърция. Всъщност, далеч по-дълбоки са причините и те се коренят в самата капиталистическа система, срещу чиито прогнали „прелести“ гръцкият народ е принуден да се бори от десетилетия. Ситуацията в Гърция се изостри особено много през последните няколко години, когато трудещите се и младежта отказаха да приемат антинародните мерки на капиталистическите власти в страната – опитите да се приватизират държавната телекомуникационна компания, железниците, държавната авиокомпания, пристанищата в Солун и Пирея – всичко това беше посрещнато на нож от трудещите се; по същия начин постъпи и гръцката прогресивна младеж, която даде решителен отпор на опитите на държавата да превърне образованието в стока, да лиши

учащите се от правото им на бесплатно и общодостъпно образование. От горе на всичко страната е раздирана и от редица корупционни скандали – относно източнените пенсионни фондове, вследствие на което осигурителните служби предупредиха, че до 5 години пенсионерите може да останат без полагащите им се възнаграждения; относно върнатите на манастира Ватопед земи, които той после препродаде и нанесе щети на държавата за около 1млрд. евро; относно разкритото едновременно финансиране от страна на германската компания „Сименс“ на двете водещи партии в Гърция – Нова демокрация и ПАСОК; не на последно място – 28-те милиарда долара, които буржоазните власти най-нагло откраднаха от държавния бюджет на Гърция, за да предпазят от фалит частния банков сектор в страната – и това в момент на нарастващи цени на всички основни продукти, на задълбочаваща се обществена диференциация на бедни и богати, на нечувана безработица от над 1/4 за младежите до 25 години... Цялата несправедливост на капиталистическия режим в Гърция вече е ясна и на учениците. В едно прощално писмо на ученичка до мъртвия Александрос се казва: „Тази държава има 28 милиарда за банките и само един куршум за народа...”.

ПИСМО ОТ ГЪРЦИЯ

Публикуваме коментар от сайта на дневник.бг, написан от една българска гражданка-очевидец на събитията в Гърция!

„Протестите в Гърция не са от анархисти. Елате и вижте хиляди ученици, студенти и безработни, на които им писна дългото говорене на политиците в парламента. Ето и днес публикувах нов данни, че 25% от образованите млади хора на възраст до 24 години са безработни. Уличният терор не решава нищо, но забележете какво разбиват – скъпи магазини, банки и държавни учреждения. В паника са всички

политици, не само от управляващата партия. Анархистите не са повече от 500 човека и то добре познати на полицията. Те се използват, за да създават усещане за хаос. И то не за първи път. Днес към учениците и студентите се присъединиха родители и учители. Полицията полива децата със сълзотворен газ, а те ги замерват с камъни и портокали. Смешна и тъжна история! Това, което се случва в Гърция, е просто бунтът на робите. Всички очакваха, че нещо ще се случи. Просто убийството на момчето преля чашата. Гърците не са свикнали само да ръкопляскаат. Всички са потънали в дългове. И тези деца, които са по улиците, живеят в страховто напрежение. Те дори и правителството не искат да свалят. Безразлично им е кой е на власт. Просто искат бъдеще. Умишлено се създава страхът, че страната е нападната от анархисти. Изплашиха се и в Европа да не се „заразят“ от гърците. Защото корупцията е навсякъде. Срещу това протестират децата в Гърция. Искат съвсем логични неща – да живеят спокойно, да се учат добре, да се забавляват и да имат някаква надежда. Видях едно дете на около 14-15 години пред парламента да хвърля камъни и викаше: „Обърнете ни внимание! И ние сме хора!“. Родителите му били безработни и то, когато намери, помага по строежите. Това са „терористите“ и „анархистите“, които протестират в Гърция. Всичко друго е просто пропаганда.”

СОЛИДАРНОСТ С БОРБАТА НА ГРЪЦКИЯ НАРОД!

На 10.12.2008г. вечерта около 50 активисти на „23 септември“, ФАБ, „Призив“ и „Анархосъпротива“ се събраха на протест пред гръцкото посолство в София в знак на солидарност с борбата на гръцкия народ и в памет на хладнокръвно убития от полицията гръцки анархист Александрос Григорулопулос.

„23 септември“ прочете своя декларация „Относно убийството на Александрос и борбата на гръцкия народ за свобода“ /виж: http://septemvri23.com/23sept_otnosno_ubiiistvoto_na_Alex.htm /.

Прочетена бе и Съвместна декларация на ФАБ, „23 септември“ и „Призив“ / виж: http://septemvri23.com/decl_na_fab_23_priziv.htm

Повече подробности за борбата на гръцкия народ може да намерите на адрес: <http://septemvri23.com/Greece.htm>

Повече подробности специално за бунта в Гърция може да намерите на адрес: http://septemvri23.com/КОЕ_materiali_otnosno_dec2008_v_Greece.htm

ПОЧИНА ЛИДЕРЪТ НА ДНКР-С ДУРСУН КАРАТАШ

На 11 август 2008 г. почина лидерът на Революционната народноосвободителна партия-фронт /ДНКР-С/ Дурсун Караташ. Народите на Турция загубиха един голям революционер, който в продължение на 38 години стоеше начело на борбата срещу турската фашистка държава и американския империализъм. През 70-те години Дурсун Караташ застава начело на Революционната левица, но след фашисткия военен преврат през 1980 г. като един от ръководителите на революционното движение е хвърлен в затвора, откъдето успява да избяга едва през 1989 г. Непрестанно преследван от турската държава той е принуден до края на живота си да живее в изгнание. Под негово

ръководство ДНКР се превръща във влиятелна марксистко-ленинска партия в Турция, която, наред с легалните форми на борба разпространени във всички сфери на обществения живот, е принудена от непрестанния държавен терор да създаде партизанско движение, въоръжени бойни групи в градовете и да прибегне до такива нетрадиционни форми на борба като смъртните гладни стачки. Ето какво заявяват ДНКР в своето съобщение (което може да намерите на нашия сайт, на адрес: http://www.septemvri23.com/Dursun_Karatas.htm) по повод смъртта на Дурсун Караташ: „Загубихме лидера си. Болката и загубата ни са огромни. Нашата болка е тъй огромна, както и убедеността, решителността и отговорността ни днес, които натежават на везните. Той беше гласът, който се издигна от редиците на ТНКР-С през 70-те години на миналия век, който обнови партията, който ни каза да поемем отново по пътя на революцията и ни пожела добър късмет в бъдеще. Щастливи сме, че го последвахме. Негов беше гласът, който обяви, че не можем да бъдем победени, като каза, че „хунтата не може да накара 45 милиона да се предадат“. Той доказа пред историята, че е невъзможно да бъдем победени... Рано или късно ние ще забием нашия флаг върху кулите на олигархията.

Дурсун Караташ е безсмъртен!

Нашият командир, водач, съветник в революцията ще продължи да осветява пътя ни.”

/снимка от погребението на Дурсун Караташ в Истанбул/

ПОЕМА, ПОСВЕТЕНА НА ДУРСУН КАРАТАШ

„Трябва да бягаме по-бързо...” –
 призив със значителен ефект,
 политическа частица от онази част
 на световната им политика,
 във настоящия момент.
 Във старото пълзящо блато,
 лъхашо на реформизъм,
 населено със бюрократи,
 залагачи страната ни на карти;
 сред мрачните прогнози:
 ще блъска, брули, плющи и съска
 контрареволюция навън,
 той скъса подлите облози,
 издигнал флаг червен,
 и там, изправен, той отсече,
 пред погледа втрещен:
 За социализъм иде ден!
 Когато ветровете на промяната,

загризаха нечакани света ни
във злостна контрареволуция –
по нечовешки бледна,
стоманено ледена;
Когато модна бе измяната,
и доходна прегръдката
с най-тлъстия империалист
(мръсникът е фашист!)...,
Тогава в Турция
народното, освободително движение
със кръв написа върху измачкания лист:
Дурсун Караташ – другарю наш, Марксист!
Тъй важен си за нас и за света!
Във дни без име, в будни нощи,
олигарсите те търсят,
войнолюбците сънуват те
окървавен и мъртъв още...
Тъй нужен си във нашата борба –
противостоене: ние или те,
победа или смърт –
избрахме свобода!
Закалихме се във битки,
умножихме се в скръбта,
заклехме се в копнеж народен,
справедливост обещахме –
да бъде утрешният ден свободен!
Нашето движение – волята народна –
стоим на прага със страшното умение,
стиснали оръжие в ръка;
на прага на бъдещо спасение:
ПАРТИЯ ОСВОБОДИТЕЛНА НАРОДНА!

НЕПАЛ СЛЕД ИЗБОРИТЕ ЗА КОНСТИТУЦИОННА АСАМБЛЕЯ

През април 2008г. в Непал се проведеха първите демократични избори от 9 години насам. Те бяха спечелени от Комунистическата партия на Непал-маоисти – КПН(м), която беше подкрепена от 30.5% от избирателите, или от над 3 млн. души. В края на май 2008г., по инициатива на КПН(м), веднага след свикването на Конституционната асамблея беше провъзгласено премахването на монархията (съществуваща от 1769г.) и страната беше обявена за република с

абсолютно мнозинство – 560 от общо 601 делегати гласуваха „за” републиката. Нито „божественият” произход на краля, нито господарите му от Индия и от САЩ успяха да спасят монархията в Непал. Кралят получи срок от 15 дни да се изнесе от двореца си, който беше обявен за национална собственост и превърнат в музей.

По този начин първата от поставените от КПН(м) програмни цели беше осъществена.

Последваха юлско-августовските борби за избор на президент и правителство на Републиката.

Първата битка – за президент на Републиката – беше загубена от КПН(м). Тя не можа да събере достатъчно подкрепа за своя кандидат и за президент в края на юли 2008г. беше избран Рамбаран Йадав от буржоазната партия Непалски конгрес в съюз с Обединената марксистко-ленинска партия – ОМЛ (в случая тази хрущчовистка организация извърши позорно предателство спрямо революцията!) и проиндийската партия Мадеси Джанадикар Форум (МДФ). За сметка на това КПН(м) успя чрез Конституционната асамблея да направи така, че Републиката да бъде не президентска, а парламентарна, което означаваше само представителни функции за новия президент и водеща роля на парламента и правителството.

От края на юли започна борбата за съставяне на правителство.

Партиите, избрали президента на страната, не съумяха да се споразумеят за разпределение на министерските кресла в правителството и това доведе до разпадане на антимаоистката коалиция. КПН(м) се възползва максимално от това и привлече на своя страна ОМЛ и МДФ за кандидатурата на лидера си Прачанда. Последният беше избран за министър-председател на 15 август (с 464 гласа „за” срещу 113 гласа „против”) и на 22 август 2008г. положи клетва. Така КПН(м) затвърди позициите си на водеща политическа сила в Непал. За пореден път в хода на своята революционна борба маоистите доказаха, че умеят да използват противоречията между своите противници и да тласкат революцията напред.

Новото правителство начело с Прачанда включва 8 министри от КПН(м), включително военния, финансовия и правосъдния министър, 6 министри за ОМЛ (включително и вътрешния министър) и 4 министри от МДФ, сред които и министъра на външните работи и министъра на земеделието.

Съставянето на правителството беше приветствано, поне на думи, от Индия, САЩ, Япония, Европейския съюз и от председателя на ООН Бан Ки Мун. Първото си официално посещение като министър-председател Прачанда обаче направи в Китайската народна република, където той присъства на официалното закриване на Олимпийските игри и проведе срещи с лидера на Китайската комунистическа партия Ху Дзинтао и с министър-председателя Вен Джибао. Ръководителите на Китай са поздравили Прачанда с избирането му за министър-председател. Двете страни са потвърдили желанието си да продължат дружбата между техните два народа, като Прачанда е изявил надежда, че Китай ще подпомогне икономическото развитие на Непал и ще гарантира националната му стабилност.

Въпреки международното признание, правителството на Непал тепърва ще трябва да укрепва, постигайки сработване между трите си основни съставни части. Трите управляващи партии имат да разрешават сериозни противоречия помежду си, особено що се касае до отношението на ОМЛ и МДФ към правителствената програма на КПН(м): федерализация на държавата, изработване на нова конституция през следващите две години, незабавно подпомагане на най-бедните и пострадали от гражданската война краища на страната, интеграция на маоистката партизанска армия като съставна част от армията на Републиката, ценови контрол, образование и работа за младежта, и др.

Първото и основно противоречие е относно бъдещето на маоистката партизанска армия. И двете страни са на мнение, че тя трябва да бъде премахната като такава, но под това се разбират две коренно различни неща: Буржоазните и опортюнистически сили се стремят маоистите да бъдат лишени въобще от въоръжена сила, докато маоистите настояват тяхната народна армия да се трансформира от партизанска в съставна част от републиканската армия. Ясно е огромното значение на тази 30-хилядна въоръжена сила –

тя е най-силната гаранция срещу опити за контрареволуция, нейното съществуване дори като част от държавната армия същевременно ще я направи първи и основен закрилник на по-нататъшния ход на революцията в Непал.

Противоречия има и относно Младежката комунистическа лига към КПН(м). Противниците и „съюзниците”, опасявайки се от огромното влияние, което маоистите имат сред младежта, настояват за ликвидирането на тази масова комунистическа организация, изтъквайки като аргумент наличието на въоръжено крило към Лигата. КПН(м) обаче съвсем няма намерение да приема такива желаниа и единствено като компромис към съюзниците от правителството предлага разпускането на въоръженото крило към Лигата – това няма да е фатално за КПН(м), при положение, че се осъществят намеренията ѝ относно интеграцията на народната партизанска армия като съставна част на армията на Републиката.

Очакват се и големи разногласия по въпроса, стоящ в основата на продължителната народна война в Непал – въпросът за земята. КПН(м) мобилизира масите с обещание за аграрна революция след вземането на властта и няма никакви индикации маоистите да са се отказали от това си обещание. Неслучайно в навечерието на откриването на Конституционната асамблея (27май 2008г.) Прачанда е заявил: „Вие знаете, ние не сме приключили с демократическата революция”, имайки предвид главно въпроса за земята.

Не на последно място, очаква се големи противоречия да предизвика въпросът за преразглеждане на отношението към Индия. КПН(м) настоява за денонсиране на заробващите „споразумения” между двете страни, които са обrekli Непал да бъде колония на Индия. Но при наличието на проиндийската партия МДФ в правителството, тази задача също ще може да бъде разрешена само след упорита борба.

Нашите непалски другари доказаха, че са една от най-борбените комунистически партии в света и че не се страхуват от препятствията по пътя им. Имайки на своя страна подкрепата на мнозинството от непалския народ, симпатиите на мнозинството комунисти по света и оръжието на непобедимото учение на революционния марксизъм, КПН(м) има всички шансове да продължи успешно борбата за социализъм.

НАРОДНАТА ВОЙНА В ИНДИЯ

Под влиянието на революционните събития в Непал се засилва борбата на народните маси в цяла Централна и Югоизточна Азия. Силно е антиимпериалистическото движение в Пакистан и особено в Афганистан; силно е работническото движение в Бангладеш; въоръжена Народна война се разгръща в Бутан, Филипините и в Индия. Ето защо за този регион се говори като за второ огнище на революцията след това в Южна Америка.

Наблюдателите отчитат, че това се обуславя до голяма степен от преместването на центъра на икономическия ръст (а оттук и на ръста на класата на работниците) през

периода 1980-2000г. Фактически този регион се е превърнал от „световно село” в „световно работническо предградие” (а ако се добави към него и Китай – във „фабрика на света”), което облича, обува и обезпечава с техника населението на водещите империалистически страни.

Особено силен подем бележи Народната война в Индия. За нея дава сведения един от лидерите на Комунистическата партия на Индия (маоисти) – Г.Н.Саибаб, в интервю пред норвежки комунистически вестник.

Маоистите в Индия действат и в градовете, и в селата. Дори правителството на Индия признава за сериозна революционна активност на КПИ(м) в 15 от 28-те щата, в 167 от 600 окръга, т.е. в значителна част от цялата страна. Официално се смята, че КПИ(м) разполага с 28-хилядна Народноосвободителна армия, но в действителност броят на бойците в нея е значително по-голям.

КПИ(м) активно работи сред работническата класа в големите градове, като особено широка дейност се развива сред миньорите. В града КПИ(м) участва и работи в масовите организации на жените, интелигенцията и студентите. Заради тази си дейност индийските комунисти са преследвани и убивани от буржоазната власт в страната.

В изостаналите полуфеодални райони на Индия маоистите водят въоръжена партизанска борба. По думите на Г.Н.Саибаб *„въоръжената борба – това е класова борба, в която угнетените класи утвърждават своята власт и се организират, премахвайки властта на феодалите и капиталистите. Ние създаваме алтернативни институти на народната власт, които вече функционират в няколкостотин села”*.

Фактически днес КПИ(м) ръководи най-масовото революционно движение в Индия. Допълнителна информация за положението в Индия може да намерите на нашия форум в раздел „Друг свят е възможен” > „Маоистката революция в Индия”.

РАЗШИРЯВАНЕ НА ЛЯВАТА ВЪЛНА В ЛАТИНСКА АМЕРИКА ПРЕЗ 2008г.

ВЕНЕЦУЕЛА: През лятото на 2008г. Уго Чавес започна подготовката на условията за национализиране на финансовия сектор в страната. Това е нова крачка по пътя на

Венецуела към социализма, която крачка трябва да последва вече осъществената национализация на енергетиката, телекомуникациите, медиите и производството на цимент и стомана в Боливарианската република. Чавес обяви, че частните банки трябва да бъдат национализирани, за да служат на интересите на гражданите. По-късно, през есента на 2008г., когато стана ясно, че САЩ на свой ред ще национализират закъсалия си банков сектор, Чавес припомни как е бил критикуван за същото от „свободните” медии: *„Другарят Буш се е насочил към социализма. Ако правителството на Венецуела, например, приеме закон за защита на потребителите, те казват – вижте Чавес е тиран. Или пък, че Чавес регулира цените и по този начин пречи на пазарните механизми. Но никога не*

критикува Буш за национализацията на най-големите банки в света. Другарю Буш, здравейте!” – заяви венецуелският президент.

Чавес предприе и други прогресивни мерки: с помощта на Китай се подготвя изстрелването на първия изкуствен венецуелски спътник в космоса, който ще осигури на Венецуела и други латиноамерикански страни собствен независим достъп до телевизия и интернет. Освен това бяха отпуснати 186 млн. долара за „Мисия 13-ти април”, предвиждаща цялостното развитие на 74 от бедните общини във Венецуела с цел те да бъдат превърнати в нови социалистически общности. В програмата се набляга особено много на образованието на населението – на среща с младежи Чавес призова да се въведе изучаването на произведенията на Маркс, Енгелс и другите класици на марксизма в образователната система. На капитализма, който, по думите на Чавес *„експлоатира децата и отравя техните умове”*, трябва да се противопостави социалистическата идеология.

Най-важното изпитание за Чавес обаче бяха местните избори, проведени на 23.11.2008г. В тях Чавес победи в 17 от общо 22 щата. Това безспорно е успех за социалистическия курс на Чавес, но не трябва да се пренебрегва фактът, че кандидатите на свързаните с Вашингтон буржоазни партии победиха в основния нефтодобиващ щат Сулия, в най-развитите в промишлено отношение щати Миранда и Нуева Спарта, а за кмет на венецуелската столица бе избран опозиционният лидер Антонио Ледесма. Всичко това говори, че класовият противник във Венецуела все още има силни икономически и политически позиции, а борбата с него съвсем не е приключила.

БОЛИВИЯ: Още през 2006г. дошлите на власт социалисти начело с Ево Моралес гласуваха нова конституция на страната, предвиждаща радикална аграрна реформа + национализация на основните производствени сектори и държавен контрол над тях. Конституцията беше гласувана, последва засилване на държавния контрол над икономиката, национализация на енергийния сектор, на минната промишленост и на най-голямата телефонна компания. Но през 2008г. буржоазната опозиция в страната се опълчи с всички сили срещу предвидената от Моралес аграрна реформа (предвижда се до 2011г. да бъдат раздадени 8 млн. хектара обработваема земя на 200,000 безимотни семейства; до идването на Моралес на власт 66% от обработваемата земя в най-бедната страна в Южна Америка е била собственост на 1% латифундисти!), срещу опита приходите от нефт и газ да отиват за нуждите преди всичко на трудещите се и срещу референдума за ратифициране на новата социалистическа конституция на страната. В знак на протест провашигтонската опозиция, съсредоточена в богатите източни провинции (в които са концентрирани природните запаси на нефт и газ в страната) организираха през май-юни 2008г. „референдум” с искане за автономия от върховната държавна власт. Това беше тежък удар за Моралес и той контрира с всенароден референдум през август, който трябваше да му гласува доверие. Повече от 60% подкрепиха социалистическия курс на Моралес. Опозицията отговори с опити за разпалване на гражданска война, избивайки десетки привърженици на Моралес и извършвайки диверсии срещу газо- и нефтопроводите. Моралес не се поколеба в този случай да използва военна сила срещу противниците на реформата – той постави всички газови и петролни инсталации в Боливия под контрола на армията, някои от водачите на опозицията (например Леополдо Фернандес – губернатор на провинция Панод) бяха арестувани по обвинение в създаване на незаконни въоръжени групировки. Освен това посланикът на САЩ – Голдбърг – беше обявен за персона нон грата и изгонен от страната по обвинение, че е подклаждал размириците. Важно значение имаше и проведената на 15 септември в Чили среща на Организацията на американските държави, на която държавните глави на Аржентина, Бразилия, Венецуела, Колумбия, Парагвай, Уругвай, Чили и Еквадор изразиха подкрепа за правителството на боливийския държавен глава Ево Моралес и солидарност с боливийския народ във връзка със

сериозната криза в страната. Това нагледно показва, че докато зад противниците на Моралес стои САЩ и международният финансов капитал, то зад боливийския президент стои мнозинството от народа и водещите страни в Южна Америка.

Въпреки размириците, Моралес неотклонно следва своя курс на подобряване условията на живот на трудещите се в Боливия. В края на 2008г. той обяви, че започналата през 2006г. програма за ограмотяване на боливийското население е довела до ликвидиране на неграмотността в страната – с помощта на хиляди учители-доброволци от Куба и Венецуела в Боливия са били ограмотени 820,000 души, 80% от които жени. Така в Боливия вече 97% от пълнолетното население може да чете и пише, включително и на езиците на коренното индианско население аймара и кечуа. Боливия стана третата страна в Южна Америка след Куба и Венецуела, която е победила неграмотността. По този повод представители на ЮНЕСКО заявиха, че боливийският пример ще вдъхнови и други страни да приложат подобни програми. По данни на ООН в света все още са неграмотни 774 милиона души, или приблизително всеки пети възрастен жител на Земята.

ЕКВАДОР: От есента на 2006г. Еквадор също върви по пътя на Венецуела и Боливия, по пътя на социализма на 21 век. Дошлият тогава на власт президент Рафаел Кореа вече даде солидни доказателства, че е избран и действа в името на народа: през юли 2008г. той конфискува близо 200 фирми (вкл. две телевизии) собственост на братя Исаис – шефове на пирамидата „Исаис” (фалирала през 1998г., оставяйки след себе си 660 млн. долара дългове), които са се спасили от възмездие в страната-закрилник на всички крадци и убийци – САЩ; освен това Кореа наложи нова, социалистически ориентирана конституция в края на септември 2008г. Конституцията, подкрепена от 70% от гласувалите на референдума, гарантира засилен държавен контрол над икономиката, безплатно образование и здравеопазване за всички, забрана на чуждите военни бази на еквадорска територия (ясен намек, че войските на САЩ не са желани повече на еквадорска територия и че изтичащият през 2009г. „договор” между двете страни, даващ право на Вашингтон да разполага свои военни сили там, НЯМА да бъде подновен) и специално отношение към природата – следене изкъсо за отношението на хората към нея и сурови наказания за тези, които посмеят да я унищожават и замърсяват (някои природозащитници в България нарекоха новия основен закон на Еквадор „конституция за пример”!). През декември 2008г. Еквадор направи нова важна стъпка по пътя към националната независимост: обяви мораториум по плащанията на външния си дълг, определяйки го в по-голямата му част за незаконен. Това е категорична заявка за излизане от примката на световния финансов капитал и предпоставка за установяване на истинско народовластие в страната.

ПАРАГВАЙ И ХОНДУРАС: През 2008г. имаше не само укрепване, но и разширяване на лявата вълна в Южна Америка – в Парагвай на власт дойде лявоцентристка коалиция, която замени провашингтонския режим, управлявал в страната повече от 60 години (от 1947г.). В Хондурас пък победи Либералната партия, чийто лидер Мануел Селая беше избран за президент. Още при встъпването си в длъжност той недвусмислено заяви, че на картата на света се е появила нова социалистическа страна. Впоследствие Хондурас се присъедини към военно-икономическия съюз АЛБА (Боливарианска алтернатива за Латинска Америка), в който вече участват Куба, Венецуела, Еквадор, Боливия и Никарагуа.

Така днес в Южна Америка верни слуги на САЩ остават само Колумбия и Перу. Пожелаваме на техните народи през настоящата 2009 година също да се отърсят от игото на империализма и да тръгнат по пътя на социализма – път, който означава национална независимост, образование, здравеопазване и работа за всички, с една дума – власт на народа.

ИВИЦАТА ГАЗА – ПОД ОБСТРЕЛА НА ЦИОНИСТИТЕ

Израелските терористи, които от близо 2 години са превърнали ивицата Газа в най-големия концентрационен лагер в света (поради „неправилен” политически избор от страна на палестинския народ, чиято воля посочи движението Хамас като първа политическа сила в автономните палестински територии), предприеха серия от унищожителни атаки срещу тази палестинска територия: повече от 230 цели бяха атакувани в края на 2008г. (27-30 декември), а впоследствие (до 18 януари 2009г.) беше осъществена и сухопътна операция. Убитите са близо 1300 (стотици от тях са жени и деца!), ранените – близо 5000. Десетки хиляди са останали без дом, а 40,000 са без питейна вода. Разрушени са много болници и училища. Щетите на Газа от разрушенията се изчисляват на милиарди долари.

Терористичните атаки предизвикаха гнева на цялата световна прогресивна общественост; на много места бяха организирани протести срещу агресията на ционистите, Уго Чавес и Ево Моралес прогониха посланиците на Израел от Венецуела и Боливия в знак на солидарност с палестинския народ.

Протести се състояха и в България: в София, Пловдив, Пазарджик, Мадан и др. Най-голям беше протестът на 30 декември 2008г. в София. Той беше организиран от Съветът на арабските асоциации в България и от Асоциацията на палестинците в България. В протеста се включиха около 700 души, включително и представители на „23 септември”. Скандираше се: „Да живее Палестина!”, „Искаме мир!”, „Спрете войната в Палестина!”, „Израел – убийци!”, „Израел – терорист!”, „Олмерт – фашист, световен терорист!” и др.

Снимки от протеста и от престъпленията на ционистите може да видите на нашия форум: „Какво се случва” > „Свят” > „Палестина и Израел”.

В крайна сметка агресията срещу Газа не постигна своята цел – сломването на волята за борба на палестинския народ и унищожаването на водещата палестинска политическа сила ХАМАС, която даде минимално количество жертви в сблъсъците (едва 48 души). Отново, както и в израелската агресия срещу Ливан през лятото на 2006г., народът победи, а агресорът загуби: лидерът на „Хамас” Исмаил Хания обяви, че войната в Газа е приключила с *велика победа за палестинците*. В телевизионно обръщение към сънародниците си, Хания посочи, че Аллах е подарил тази победа „не само на едно движение, една партия или един регион, но на целия палестински народ”.

ЖЕРТВИТЕ НА НОВАТА ГЛОБАЛНА ВОЙНА

Войната, която САЩ водят днес за поробването на независими държави, е наричана от тях „глобална война срещу тероризма”. „Терористи”, според империалистическата терминология, са бойците от съпротивата, воюващи с оръжие срещу окупаторите.

Въпреки че империалистическите разбойници избраха като първи жертви на своята глобална война две сравнително малки и отслабени предварително държави – Афганистан и Ирак, все пак те не успяха да избегнат въвличането си в продължителен конфликт с ниска интензивност, в който понесят чувствителни загуби и който неизбежно ще завърши с поражение на агресорите.

Някои данни за „глобалната война срещу тероризма” от сравнително „независими” френски военни наблюдатели показват както нерадостната картина за окупаторите, така и страданията, причинени на мирното население в окупираните страни.

Само загубите на американски военнослужещи в Ирак и Персийския залив за период от 20 март 2003г., началото на операция „Шок и ужас” срещу Ирак, до 12 ноември 2008г. са:

6704 убити в бойни действия, при инциденти, от раните си в болница, включително починали от раните си до няколко месеца след раняването им, и 65,899 ранени, от които 26,300 са негодни да продължават военната си служба.

Загубите на военнослужещи и цивилни охранители от цялата „коалиция” в рамките на „глобалната война срещу тероризма” до 12 ноември 2008г. са показани в таблицата по-долу:

	убити	ранени
САЩ в Ирак и Персийския залив	6704	65 899
Сателитите на САЩ в Ирак	448	5882
САЩ в Афганистан и Пакистан	820	7413
Сателитите на САЩ в Афганистан	494	5892
САЩ във Филипините и Йемен	81	664
Общо военнослужещи	8547	85 750
Цивилни охранители в Ирак, Афганистан, Сомалия, Йемен и Филипините	5052	11 281
Всичко	13 599	97 031

В цифрата на пострадалите цивилни охранители не са включени 1002 убити и 1536 ранени цивилни шофьори на камиони, наемани от американската армия в Ирак, но въпреки това виждаме, че интернационалната банда от главорези, наети от американския империализъм за войната му срещу народите на Ирак и Афганистан, е понесла немалки загуби. Към наемниците спокойно може да причислим и военнослужещите от „редовните” армии на САЩ и техните сателити, тъй като те са почти всички професионални войници и са отишли на „мисия” в чужда страна доброволно.

Към загубите на чуждите окупатори трябва да прибавим 41,587 убити войници, полицаи и местни охранители служещи на марионетния режим в Багдад.

Загубите на бойците от иракската съпротива, включително и чужди доброволци, са 31,375 убити.

В глобален мащаб към загубите на „коалицията” трябва да прибавим:

- убитите израелски военнослужещи в Ливан и Газа от юли 2006г.;
- убитите военнослужещи от окупационните войски и техните местни марионетки в Сомалия след ноември 2006 г.;
- към загубите на съпротивата – убитите бойци в Афганистан, Ливан и Сомалия.

Очевидно е, че съпротивата оказва ефективно въоръжено противодействие на окупаторите и техните местни марионетки въпреки колосалното неравенство на силите в численост и въоръжение.

В безсилието си агресорите нанасят удари върху мирното население, което обаче води до усилване на съпротивата с нови бойци.

Цивилните жертви в Ирак се оценяват на 172,529 души убити в резултат главно на безразборните бомбардировки и артилерийски обстрел от американската армия и 168,880 починали поради липса на медикаменти, инциденти и т.н. вследствие на окупацията.

Така общият брой на иракчаните, от двете страни и цивилно население, загинали в резултат на войната и окупацията, достига **414,371** души, а на загиналите афганистанци – **69,805** души.

Загиналите в Сомалия след 1 ноември 2006 са 14,443 души, а в Ливан, Израел и Палестина след юли 2006 – 5621 души.

Общият брой на всички жертви, военни и цивилни, на новата глобална война, разпалена от американския империализъм, вече надхвърли **570,000** души.

БУНТЪТ НА ОБУВКИТЕ

В средата на декември 2008г. президентът на САЩ – Буш, направи изненадващо прощално посещение в Ирак. След 5 години „демократизация“ на Ирак този военнопръстъпник получи достойно изпращане от страна на иракския народ: по време на съвместна пресконференция на Буш и иракския премиер Малики, направена пред подбрани и проверени представители на медиите, журналистът от телевизия „Ал Багдадия“ – Мутандар ал Зейди, изненадващо замери с обувките си американския президент, изразявайки омразата на целия иракски народ към наложения му прръстъпен окупационен режим. **„ТОВА Е ЦЕЛУВКА ЗА СБОГОМ, КУЧЕ! ТЯ Е ОТ ВДОВИЦИТЕ, СИРАЦИТЕ И ОНЕЗИ, КОИТО БЯХА УБИТИ В ИРАК!“** – извика иракският журналист (видеозапис на случилото се може да видите в нашия форум в раздел „Какво се случва“ > „Свят“ > „Борбата на Ирак срещу империалистическите агресори“). Трябва да се отбележи, че според иракските традиции хвърлянето на обувка по някого е израз на висше презрение. Сега журналистът е съден (говори се, че е бил и жестоко бит в ареста) по обвинение в „агресия срещу чуждестранен държавен глава по време на официално посещение“. Но за всички антиимпериалистически сили по света ал Зейди е герой. Той каза истината право в очите на терорист №1 и даде нов стимул на борбата за освобождение на Ирак от американските окупатори. Хиляди иракчани излязоха на стихийен протест в Багдад в знак на солидарност с ал Зейди. Също така, докато иракски студенти-прависти от университета във Фалуджа провеждали протест в подкрепа на журналиста, изненадващо на среща с Ректора дошли шестима въоръжени морски пехотинци. Разгневените студенти замеряли окупаторите с обувки, камъни и прръти. В Канада (Монреал и Торонто) също са били организирани протести в подкрепа на ал Зейди – протестиращите граждани замеряли американските консулства с обувки. И Уго Чавес е подкрепил иракския журналист; венецуелският лидер е защитил публично ал Зейди, като е изтъкнал, че последният е действал от името на целия иракски народ и че обектът на неговата атака – Джордж Буш, за разлика от ал Зейди е хвърлял върху Ирак не обувки, а бомби, смърт и разруха.

АТАКА СРЕЩУ НАТОВСКА БАЗА В ПАКИСТАН

Борбата за освобождение на Афганистан от американска окупация се пренесе на територията на Пакистан. Оттам идва 80% от снабдяването на натовските окупатори и талибаните взеха инициативата в началото на декември 2008г. да унищожат базите на агресора на пакистанска територия. На 7 и 8 декември близо 300 бунтовници предприеха две изненадващи атаки в Северозападен Пакистан. Бяха унищожени стотици камиони и военни автомобили, подготвени за изпращане в Афганистан, а също и контейнери с боеприпаси и продоволствие за войските на НАТО. Това бяха най-сериозните атаки срещу доставките на чуждестранните сили в Афганистан, провеждани досега; продължаването и разрастването на тези удари заплашва да остави без припаси и техника 53-те хиляди наемни убийци на НАТО, а това означава сигурен провал на целия авантюристичен план на САЩ за „демократизация” на героичен Афганистан.

ФИНАНСОВИЯТ АПОКАЛИПСИС В САЩ. ХРОНИКА НА ПРЕДИЗВЕСТЕНАТА СИСТЕМНА КРИЗА

Капиталистическата икономика, която не е в състояние да съществува без безотказно функционираща банкова система, днес навлезе в една от най-тежките финансови кризи в историята. Катастрофата е резултат от комбинация на необуздания ламтеж на банковите мениджъри и собственици към печалба и инфантилната вяра на политиците в саморегулиращите се сили на пазарната икономика.

До сега в Съединените щати, от където тръгна катастрофата, са фалирали близо 20 банки, а редица финансови и застрахователни институти, изпаднали в несъстоятелност, са погълнати от конкуренти или одържавени, с цел да се гарантира кредитирането на икономиката и с това оцеляването на стопанската система. По данни на МВФ само в САЩ, бастиона на пазарния фундаментализъм, до сега безвъзвратно са унищожени огромни средства в размер от над 1400млрд.\$...

... За да разберем първопричините за днешната финансова катастрофа, е необходимо да се върнем в 90-те години на миналия век в Съединените щати, по време на управлението на Бил Клинтън и демократите, когато през 1999г. неговата администрация радикално облекчи условията за отпускане на ипотечни кредити. Целта бе колкото се може повече граждани на страната да бъдат превърнати в доходоносни длъжници на банковата система, като им се внуши, че чрез “достъпни” заеми всеки може успешно да се превърне в собственик на свой дом, което винаги е било мечтата на по-бедните слоеве. В своята стадна реактивност населението масово се втурна да тегли кредити. Най-облагодетелствани от законовите изменения бяха двете ипотечни мегабанки с иначе безобидните имена „Fannie Mae” и „Freddie Mac”, които се превърнаха в най-големите кредитори в САЩ с 5300млрд.\$ раздадени средства и стоящи зад всеки втори ипотечен

заем (общо над 10 000 млрд.\$) в страната. За да реализират това мащабно кредитиране от своя страна те заеха 2000млрд.\$ от Китай и Япония, които вследствие на големия си стоков износ за САЩ разполагат с огромни валутни резерви от общо над 4000 млрд.\$. В така оформил се кредитен бизнес, който в началото се развиваше успешно и предоставяше добра печалба, се включиха и други банки от Уол Стрийт, както и множество високорискови инвестиционни хеджфондове. Често те са със седалище по карибските острови около САЩ и не подлежат на почти никакъв финансов и правен контрол. В хеджфондовете масирано са съсредоточени пари на свръхбогатите, както и нелегално придобитите средства от укриване на данъци, от пране на пари, корупция, купуване на влияние, присвоявания на държавни средства от длъжностни лица, от приватизации, от търговия с влияние, с малки деца, с оръжие, наркотици, човешки органи, проституция, поръчкови убийства и т.н.

За да се намали свързания с масовото кредитиране риск и за да получат нови, евтини финансови средства, които отново да се заемат доходно, американските ипотечни банки превърнаха отпуснатите от тях заеми в производни ценни книжа и стартираха продажбата им на други банки по целия свят, които от своя страна започнаха да ги залагат, да ги търгуват помежду си и да ги предлагат на клиентите си. Това постави началото на разпространение на епидемията на ипотечната криза от САЩ по целия свят и така тя прерасна в глобална финансова пандемия. За да улеснят продажбата на този нов вид „Subprime” – ценни книжа (или наричани още „Collateralized Debt Obligations” – CDO’s = „Гарантирани дългови облигации”), формирани на основата на отпуснатите ипотечни кредити, емитиращите финансови институти поръчаха (разбира се срещу щедро заплащане) да бъде оценен техния риск от така наречените „рейтингови агенции” (Rating Agencies). Дали само от липса на умение да преценят риска на „Subprime”-книжата, или поради това, че на „Rating”-агенциите бе платено пребогато за „услугата”, въпросните книжа получиха нереално висока, положителна оценка. В типичен за американците манипулативен стил на потенциалните купувачи се внушаваше, че като инвестиционен продукт те не съдържат никакъв риск. Заради подвеждащата положителна оценка и високата първоначална доходност на лихвата от ипотечните кредити, емитиращите американски банки успяха да продадат голямо количество от отровните книжа по целия свят. Банките и фондовете буквално се редяха на опашка за тези продукти, надявайки се и да спечелят от кредитния бум в САЩ. Въпреки, че всеки един интелигентен човек надскочил „стадното мислене”, би трябвало да е в състояние да оцени реалния риск от тези CDO’s, за които мултимилиардера и спекулант Уорън Бъфет отбеляза, че представляват „финансови оръжия за масово унищожение”. А опасността им още от самото начало се състоеше в това, че първоначалната висока печалба и разпределения риск бързо могат да се преобърнат в гигантски загуби за всички.

Това бе една стратегически добре замислена финансова пирамида, която се крепеше само на традиционния имидж на САЩ, като страна на неограничените възможности и на официалните публикации за високия им икономически растеж и ниска безработица. На основата на този имидж до известен момент Щатите успяваха да привлекат евтино средства от финансовите запаси на Китай, Япония, Русия и арабските износителки на петрол за рефинансиране на участващите в пирамидата свои ипотечни банки. Но това нямаше как да продължи вечно. Балонът накрая се спуска и избухна днешната кошмарна финансова трагедия.

Вследствие на двете скъпо струващи войни в Ирак и Афганистан, на гигантския военен бюджет от около 500млрд.\$ годишно, на огромното негативно външнотърговско салдо, надхвърлящо 800 милиарда, на колосалния държавен дълг от 10,800млрд.\$ и на чудовищната задлъжнялост на физическите лица и фирмите, оценявана на около 40,000млрд.\$, след 2006г. САЩ, завладени от инерцията за лесна печалба, неусетно започват да затъват в типичната за капитализма разрушителна криза на спекулативното

свърхпредлагане на един финансов продукт (в случая на кредити и на недвижими имоти). Импиджът на страната постепенно избледнява, безработицата се увеличава, цените нарастват, доходите намаляват, лихвите по кредитите растат, цената на скъпо закупените имоти пада, а платежоспособността на високо задлъжнялото население съответно намалява. Милиони американци изпадат в невъзможност да обслужват кредитите си и ипотечните банки започват масово да изземват неизплатеното имущество. Но и това не ги спасява. Те не са в състояние да осребрят огромната недвижима собственост и постепенно изпадат в непреодолими затруднения поради финансова неликвидност. А досегашните им кредитори – Китай, Япония, специализираните инвестиционни банки и хеджфондовете, разтревожени от очертаващата се криза, започват да изтеглят от тях огромните си вложения.

Така в началото на 2007г. се стига до първите банкови фалити. На 30.01.07 несъстоятелност обявява ипотечната банка „American Freedom Mortgage”. Два месеца по-късно фалира и „New Century Financial”. През август с.г. банкрутират още 2 банки – „American Home Mortgage” и „Ameriquest”, както и вложилият огромни средства в ипотечната пирамида инвестиционен фонд „Sentinel Management Group”. С цел стабилизиране на финансовите пазари централните банки по света наливат в координирана акция няколко стотин милиарда в дадения се паричен оборот. При тази спасителна кампания само Европейската централна банка отпуска 95 млрд. евро. Въпреки огромните средства ефектът е краткотраен – месец по-късно се срива международно опериращата американска интернет-банка „Net Bank”. В края на ноември неплатежоспособност обявява и голямата брокерска компания „Terra Securities”. Подгонени от събитията, американското и европейските правителства отново отпускат в края на 2007 г. над 200 млрд. евро и 40 млрд.\$ за стабилизиране на финансовата система. Едновременно с това в началото на 2008г. Федералният резерв на САЩ на няколко пъти намалява основния лихвен процент. Но въпреки и тези масивни финансови помощи през март с.г. в затруднения изпада петата по големина банка на САЩ – „Bear Stearns”, след като мениджмънта ѝ обявява инвестиционни загуби в размер на 200млрд.\$. При тези условия банката се превръща в евтина плячка за конкурента „JPMorgan”, който я поглъща само за 236 милиона, но след като държавата предостави гаранция в размер на 29млрд.\$ за частично погасяване задълженията на фалирания институт. Същевременно с това и редица други банки обявяват огромни загуби вследствие на участието си в спекулациите с ипотечните “безценни” книжа. Най-голямата американска банка „Citigroup” отписва общо около 50млрд.\$, а специализирания инвестиционен институт „Merrill Lynch” обявява загуби в размер на 8,5млрд.\$. Вследствие на големите пасиви и неспособността да продължи да съществува самостоятелно последната бе закупена от „Bank of America” /„Merrill Lynch” беше погълната от „Bank of America” през септември 2008г. През декември ръководството на бившата вече „Merrill Lynch” раздаде „поощрителни премии” на своите служители, възлизащи на 4млрд.\$ за 2008г.и същевременно обяви, че компанията е понесла загуби от 27млрд.\$ през с. г.; за сравнение – през 2007г. загубите на „Merrill” бяха 8млрд.\$ „VofA”, която закупи „Merrill”, през октомври и ноември 2008г. получи 18,3млрд.\$ държавна помощ по програмата за подпомагане на проблемните активи, а през януари 2009 г. получи още 30млрд.\$ от парите на данъкоплатците плюс 118млрд.\$ държавни гаранции на активи. По повод на зачестилите напоследък подобни случаи Уорън Бъфет коментира с думите: „възнаграждение за провал”. Впрочем някои анализатори смятат, че щедрата помощ за „VofA” е недостатъчна, тъй като банката държи 500млрд.\$ проблемни активи, в които не са включени 92млрд.\$ предимно ипотечни заеми, направени от „Countrywide”, която беше закупена по-рано от „VofA” – бел.ред./

Но катастрофата не приключва с това. Следващата вълна от банкови сривове започва през юли 2008г., когато фалира „Indy Mac Bank”, което е вторият по големина банков крах в историята на страната на неограничените финансови манипулации. Същият

месец американското правителство под натиска на азиатските кредитори е принудено да национализира двете най-големи ипотечни банки „Fannie Mae” и „Freddie Mac”, които също де факто са банкрутирали. Месец по-късно несъстоятелност обявява и „Columbian Bank and Trust Company”. От тук на сетне процесът се развива с шеметна скорост. В интервал през седмица фалират „Integrety Bank” и „Silver State Bank”. На 15.09 следва катастрофата на „Lehman Brothers”, която оставя гигантски непогасени задължения към други институти и вложители в размер на 600млрд.\$.

Само ден след това в несъстоятелност изпада и най-голямата застрахователна компания на света – „AIG” (American International Group, Inc.), която само седмици преди това е имала на хартия борсова капитализация от 1200млрд.\$.

Правителството национализира падащия гигант само за 85млрд.\$, което е около 13 пъти под доскорошната му стойност. (Впрочем, по този начин американската държава стана пряк собственик и на едно време българската телекомуникационна компания – БТК).

На 18-ти септември, в координирана акция основните централни банки по света отпускат общо над 220млрд.\$ за стабилизиране на междубанковото кредитиране, тъй като поради загуба на доверие и самите банки вече не си отпускат средства една на друга. Въпреки тази поредна голяма финансова инжекция още на следващия ден се срива „Ameribank”, а на 22 септември банките „Morgan Stanley” и „Goldman Sachs” обявяват, че преустановяват дейността си като чисто инвестиционни институти, надявайки се по този начин да се спасят от катастрофата */По този начин, заедно с катастрофата на „Lehman Brothers” и „Merrill Lynch”, всички големи финансови институции в САЩ преустановиха дейността си като инвестиционни банки – бел.ред./*.

Четири дни по-късно рухва търговската банка „Washington Mutual”. Само за двете седмици след 28 септември се стига и до масивен срив от около 30-40 % на всички световни борси. На 3-ти октомври, точно в деня, когато сената на САЩ прие закона за отпускане на 700млрд.\$ от държавата за спасяването на остатъците от американската финансовата система, рухва и банката „Wachovia”, която бе погълната от „Wells Fargo”. А на 24.10. фалира и „Alfa Bank”. Но дали това е последната жертва в зловещия водовъртеж на кризата и дали въпросните 700млрд.\$, взети от джоба на данъкоплатците, ще са достатъчни за да спасят отломките на американската банкова система, това ще покаже бъдещето. Съществуват основателни съмнения, че и последният огромен финансов допинг не ще успее да спре пропадането в пропастта, след като и предходните многомилиардни инжекции се изпариха без особен ефект. Вследствие на тоталната финансова криза населението в САЩ, а и не само там, е изложено на тежък психологически стрес и вече се стигна до първите самоубийства на хора, загубили спестявания и работа, симптоми на катастрофата, познати от времето на Великата депресия след 1929г. */В Германия, след повече от два месеца неуспешни преговори с консорциум от 30 банки за покриване на дълговете от 5млрд. евро на една от неговите компании, се самоуби милиардерът Адолф Меркле, чието състояние доскоро беше оценявано от списание „Форбс” на 9,4млрд.\$ – бел.ред./*

По-нататъшното негативно развитие на събитията може да наложи и на най-фанатизираните пазарни фундаменталисти сериозно да поразсъждават за алтернативен икономически модел отвъд парадигмата на създадения от самите тях разрушителен „казино-капитализъм”. Защото този път богинята на щастието в хазарта удари не кой да е играч някъде далеч в Азия или Латинска Америка, а засегна смъртоносно сърцето на казиното, крупието на игралния дом – самите Съединени щати. **Тяхната финансова система днес силно напомня за състоянието на германския Вермахт през късната есен на 1944 г...**

/Отпечатаният материал е част от едноименната статия на Иван Аладжов, пълният текст на която може да намерите на адрес:

http://septemvri23.com/svetovna_finansova_i_ikonomicheska_crisa_hronika.htm.

ПРИЧИНАТА Е В СИСТЕМАТА, ГЛУПЧО!

Франк Скот

Големите частни финансови институции се сриват ежедневно върху раменете на данъкоплатците под аккомпанимента на мантрата: „Нашата система е силна и стабилна... силна и стабилна...” Има си хас. А Великденският заек създаде Вселената. Освен това благосклонно ни съобщават (все пак!), че тази е най-тежката криза от Голямата депресия до днес – и в това вече няма как да не им повярваме.

Голямата депресия през XX век беше само фаза в продължителния процес на разпадане на системата, която съществува оттогава на базата на взети на заем време и пари. Природата и политиката сега я принуждават да върне част от колосалния си дълг без странични жертви – с изключение на едно обезмозъчено, парализирано общество, готово да поеме допълнително огромно натоварване: факт, поставящ в опасност цялото човечество. Според официалните приказки грешката е само във финансовата сфера, където се вихрели алчни търговци и купени висши правителствени чиновници, унищожавачи и последните останки от нужния контрол: те са виновни за всичко, тръгнало в погрешна посока. Изритаме ли ги, нещата ще се възстановят така, както са били преди появата и налагането на фундаментализма на т.нар. „свободен пазар” – и всичко ще бъде прекрасно. Правилно. Точно както нещата са били, преди Великденският заек да създаде Вселената.

Хора, проблемът ни не е в част от икономиката, поела в погрешна посока, а в цяла една система, намираща се отдавна в процес на разпад.

Едно е сигурно: той няма да се разреши със следващите избори, които на вид могат да предложат на малка част от нас едно не чак толкова страховито бъдеще, но ще увеличат опасността за мнозинството. Новите бандити в правителствената администрация ще се опитат да осъществят някои козметични поправки на покрива на сграда с отдавна загниваща основа. Колкото по-дълго подкрепяме разни корпоративни гангстери, разликата между които е само в групата милионери с тлъсти банкови сметки зад тях, толкова повече се скъсява времето ни за спасение.

Новата религия за „свободния пазар” на капитализма осигури богатство, удобства и изобилие за малцинство в световен мащаб, но по време на този процес лиши от живот голям брой хора, обедни много повече и разруши природната и социална среда, от които зависеше оцеляването на Човечеството.

Независимо дали ще наречем настоящия етап време на бавен растеж – според официалната икономическа теория – или време на хаотичен срив – което е трагична реалност за обездомениите, лишените от работа и живот от тази практика, всички са съгласни, че това е криза. Е, и какво? „Минаваме циклично през такива кризи – твърдят авторитетно висшите жреци на капиталистическата религия – и винаги оцеляваме със следващо икономическо процъфтяване!” От последния бюлетин на цитираните фундаменталисти става ясно, че периодите на процъфтяване стават все по-кратки и ощастливяват все по-малък брой хора, докато кризите стават все по-продължителни и отправят все повече хора в гробището на икономическия колапс – а това заплашва да повлече към бездънната черната дупка цялото общество!

Пропастта между богатото малцинство и останалото човечество е по-голяма от когато и да било в т.нар. модерни времена и съпротивата срещу варварското неравноправие на системата нараства. Тя не е винаги обединена и често не е наясно срещу какво точно е насочена извън болезненото чувство за несправедливост, но тъй като точно несправедливостта е същността на системата, струва си да се започне оттам.

Страдащото мнозинство вижда ясно, че докато, от една страна, царува хроничен и фактически глад и масирана нищета, от друга малцинства, живеещи в безсрамно изобилие, са на скъпи диети, докато тъпчат домашните си любимци до пръсване. Милиони хора на наемния труд нямат нужда от университетски степени по икономика, за да разберат въпиешката НЕСПРАВЕДЛИВОСТ на системата: едни непрекъснато богатеят, без да вършат нищо – други водят тежка борба за оцеляване – и обедняват. Появи се нова, образована средна класа, чийто морал не е празна дума, а се калява ежедневно в борба със сериозни предизвикателства – истински войнстващ морал на мястото на рутинното седмично влачене в църква, синагога или джамия. Тази нова класа пробва радикални форми на социална организация, по принцип не винаги в политическите партии, нужни за осъществяване на политическа промяна след продължителен период от време. Глобално дейността им не се изразява в събиране на средства за храна на бедни и безработни. Същността на дейността им е предоставяне на информация на хората за истинското положение на нещата и помощ за създаване на организации по места, които да настояват за връщане на земите им – за възстановяване на правата – на работните места – за слагане край на мизерията веднъж завинаги.

Защитниците на системата и техните работодатели естествено навсякъде се изправят като стена срещу тази опасна дейност – било то в САЩ, Боливия, Венецуела, Близкия изток или където и да било другаде. За съжаление, пак те ще управляват света след изборите през ноември.

Докато нашата извратена т.нар. демокрация с подплатените с много милиони долари предизборни кампании промива мозъците ни, важни проблеми се загърбват, а ударението пада върху отношението към расите, сексуалните навици и религиозните вярвания на кандидатите, изплюти от главния президентски конвейер. Идиотизмът на тези кампании е сравним само с празноглавието на кандидатите – една празнота, която може да превърне случайно изразена мисъл на средно ниво в брилянтен и проникновен аргумент. Но независимо от повърхностните политически различия, всички те искат повече война, повишаване на разходите за въоръжаване, боготворене на митичния Пазар и дълбока преданост към ционистката държава Израел, която стои зад кървавите ни войни в Близкия изток и ужасяващите възмездия, които тези войни подготвят.

Няма значение екипът на коя партия ще спечели – веднага след изборната победа той ще се опита да заздравя имперския анахронизъм, заемайки още повече милиарди долари от чуждите банки, които ще изплаща с електронни пари, а на данъкоплатеца ще връчва истинските сметки. Новите заеми ще платят старите такива, направени със суми, взети на заем, за да се изплатят още по-стари задължения – и така чак докато тази схема, разигравана от години в масов мащаб, най-сетне не достигне критичната си точка. А това може да стане много по-скоро, отколкото ние си мислим...

Митът за частно контролирания „свободен пазар” се поддържа само от реалността на обществено финансираните „избавления от финансови затруднения” на богатството и капитала. Или ще поискаме демократичен контрол на всяка обществено финансирана операция на пазарите им, или нещата ще останат същите: те ще продължат да печелят за сметка на нашите загуби. **Тази система е морално и финансово банкрутирала, а ние я поддържаме, рискувайки бъдещето си.** Някои ще възкресят Ню Дийл* (Нов курс), който спаси капитализма след Голямата депресия, но ако размесим и раздадем същите карти /Игра на думи: deal - 1/ сделка, споразумение, спогодба; 2/ раздаване на карти. – Бел. пр./, само ще забавим неминуемото.

Имаме нужда от напълно ново тесте карти, за да спасим Човечеството от система, която ни води към пълно унищожение.

*New Deal – Ню Дийл е названието, дадено от президента на САЩ Франклин Рузвелт на поредица от програми, въведени по негово предложение между 1933 и 1938г., целящи възстановяване на икономиката от Голямата депресия

Превод: Благовеста Дончева
9. X.2008 г.

ИКОНОМИЧЕСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ САЩ – КИТАЙ

През последните години светът стана свидетел на бурното икономическо развитие на Китай и на все по-голямото задлъжняване на Съединените Американски Щати. Тези процеси доведоха до драстична промяна в икономическите връзки между двете страни. Само до преди 35 години САЩ не признаваха дори съществуването на Китайската Народна Република и държаха като постоянен член на Съвета за сигурност на ООН (в качеството на велика сила!) остров Тайван под името „Република Китай”. А днес социалистически Китай се превърна в най-големия кредитор на водещата капиталистическа държава. Валутните резерви на Китай достигат 2000 милиарда долара, включително 600 милиарда краткосрочни американски държавни облигации.

Според повечето анализатори зависимостта на Щатите от китайските кредити ще продължи да расте и през следващите години, поради тежкото положение, в което се намира понастоящем американската икономика. Прогнозите са, че през 2009г. бюджетният дефицит на САЩ ще достигне умопомрачителната сума от 1,2 трилиона долара (при 460 млрд. за 2008 г.) или 8,4% от brutния вътрешен продукт на страната. Финансирането на този дефицит чрез емисия на държавни облигации, предполага, че ще се намерят достатъчно купувачи на американски държавен дълг, а като най-сериозен чуждестранен купувач са очертава именно Китай. При положение, че Китай престане да кредитира бюджетните дефицити на САЩ може да се очаква рязък спад на долара, което ще предизвика гигантски турбуленции в цялата световна стопанска система.

Поради своята дългова зависимост Съединените щати днес не могат да си позволят влошаване на отношенията с Китай (освен ако не решат да предизвикат световен военен конфликт под някакъв измислен претекст – известно е, че американската дипломация е майстор в изнамирането на такива претексти). В статия под заглавие „НОВАТА ФИНАНСОВА СУПЕРСИЛА”(пълният превод на статията може да бъде намерен на адрес: http://septemvri23.com/Kitai_novata_finansova_supersila.htm), авторитетното германско издание „Die Zeit”, чийто главен редактор е бившият канцлер на ФРГ Хелмут Шмид, разказва за проваления от Китай опит на американската администрация да прехвърли част от загубите, причинени от ипотечната криза, върху чуждестранни кредитори и най-вече върху Китай. Става дума за ипотечните банкови институции „Fannie Mae” и „Freddie Mac”. От средата на 90-те години администрацията на Клинтън, за да поддържа икономическия растеж на страната, започна усилено да насърчава ипотечното жилищно строителство. Посредник в това начинание бяха споменатите две банки, които имаха полудържавен статут („government sponsored enterprises”). С помощта на държавни средства и гаранции те започнаха масово да изкупуват ценни книжа, обезпечени с ипотеки, като към началото на 2008 г. притежаваха пряко или чрез пулове, спонсорирани от тях, ипотеки за над 5 трилиона долара. Когато балонът на ипотечното кредитиране се спуска, стана ясно, че „Freddie” и „Fannie” са изправени пред банкрут. Такова развитие щеше да донесе загуби от 376 млрд. долара на Китай, който беше закупил ценни книжа на двете банки, гарантирани от американското правителство. Във връзка с това, както пише „Die Zeit”, на 22.08.2008 г. директорът на института по световно стопанство към академията за социални науки Ю Йонгдин отправя недвусмислена заплаха пред осведомителната агенция „Bloomberg”: „Ако американското правителство остави „Fannie Mae” и „Freddie Mac” да фалират и чуждестранните инвеститори не бъдат коректно

компенсирани, това ще има катастрофални последици. Те няма да представляват края на света, но ще бъдат края на настоящата финансова система, изградена върху долара...Последициите от подобен банкрут ще надхвърлят нормалните човешки представи.”

След това ясно послание от страна на китайския представител, на 08.09.2008 г. американското правителство беше принудено – тъй като не може да си позволи да развали отношенията си със своя най-голям кредитор – фактически да национализира двете банки, прехвърляйки по този начин бремето на дълговете от ипотечната криза върху американските данькоплатци.

„ГЛОБАЛНАТА КРИЗА: ХРАНА, ВОДА И ГОРИВО”

Ако през втората половина на 2008г. разцъфтя световната финансова и икономическа криза, то в първата половина кризата „удари” по трите основни опори, на които се крепи човешкият живот в наши дни – храната, водата и горивото. Рязкото покачване на цените им, породено от хищническите стремежи на шепа гигантски компании за максимална печалба, се усети в целия свят, особено тежко в страни като Индонезия, Филипините, Либерия, Египет, Судан, Мозамбик, Зимбабве, Кения, Еритрея и др. В страни като Мексико, ЮАР, Сенегал, Сомалия, Йемен, Кот д’Ивоар, Индонезия, Буркина Фасо, Бангладеш, Мароко и др. се проведеха масови протестни шествия срещу скъпотията и глада. В Хаити сблъсъкът на народа с капиталистическата власт доведе до падане на правителството.

Главоломното покачване на цените доведе до невиджан глад по света, който, по данни на ООН, е обхванал близо 1,000,000,000 души.

Водната криза, породена от глобалната политика на капитализма на приватизиране на водните източници, е довела до там също 1,000,000,000 души да нямат достъп до чиста вода и всеки ден 6,000 деца да умират от инфекции, свързани с използване на замърсена вода.

Същевременно, повишената цена на бензина на дребно унищожава местните икономики, увеличава промишлената концентрация и масираната централизация на икономическата власт в ръцете на малък брой глобални корпорации. Тя удря жестоко по градския транспорт, училища и болници, промишлеността за производство на камиони, междуконтиненталния морски транспорт, самолетния транспорт, туризма, местата за отдих, върху много обществени услуги.

Всички тези страховити данни дадоха основание да се оцени тази продоволствена криза, съчетана със засилено социално напрежение като **„най-голямата демонстрация на историческия провал на капиталистическия модел”**.

Този провал на капитализма в световен мащаб се анализира подробно в статията на канадския икономист Мишел Шосудовски, която може да намерите на адрес:

http://septemvri23.com/globalna_krisa_hrana_voda_gorivo.htm

НОВИ ДАННИ ЗА БЕДНОСТТА В БЪЛГАРИЯ

През октомври 2008г. КНСБ излезе с нови данни за бедността в България. 2 години след шумното влизане на страната ни в ЕС, всеки 3-ти българин живее под прага на бедността (=184лв.), а едва 15% получават необходимите средства, които да им стигат за издръжка и нормален живот (=471лв.).

За обедняването на българите е допринесло и рязкото повишаване на цените на хранителните продукти – оризът – с 61%, олиото – с 28% и др. През лятото буржоазната преса изнесе данни, че в България около 700,000 души не си дояждат.

ТЕЖЪК УДАР СРЕЩУ УСТОИТЕ НА БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩНО ОБРАЗОВАНИЕ

През лятото и есента на 2008г. българското правителство, под натиска на международния финансов капитал, нанесе нов тежък удар срещу устоите на българското училищно образование. Между 300 и 350 училища бяха закрити в цялата страна. Закриването им беше последвано от разпродаването на тяхното имущество и на земята под тях. Затварянето на училищата доведе до съкращаването на между 3000 и 5000 учители, а също и на уволняването или принудителното пенсиониране на десетки директори – това беше отмъщението на българската буржоазна държава за безпрецедентната 40-дневна учителска стачка от есента на 2007г. Пострадаха и учениците – 14,000 от тях останаха без възможност да продължат да се учат.

Трябва да се отбележи, че не всички училища преклониха глава пред МОН – някои от тях излязоха на протести против закриването си, други излязоха в защита на своите директори, бяха подадени жалби в съда против закриванията, уволненията и принудителните пенсионираня. Някои училища пък продължиха учебния процес, въпреки официалния си статут на „закрити“, издържайки се с пари на родителите на учениците.

Представители на „23 септември“ и на „Призив“ взеха участие в кампанията за защита на две софийски училища – професионални гимназии (по-подробно за тях – четете на сайта на „Призив“ – www.priziv.org).

Интересен коментар относно „сатъра“ в българското училищно образование може да видите на адрес:

http://septemvri23.com/Bg_obrazovanie_uchilisteto_v_chervena_kniga.htm

КРИЗАТА В БЪЛГАРСКАТА ТОПЛОФИКАЦИЯ

Преди десетина години тогавашният президент на САЩ, Клинтън, „откри топлата вода“. В едно интервю, засягайки темата за пестене на енергия, той посочи като пример американски фирми, които произвеждат комбинирано топлинна и електрическа енергия. Петдесет години преди интервюто на Клинтън, през март 1949г., в България, с помощта на съветски специалисти, беше въведена в експлоатация първата централа за комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия – ТЕЦ София. Към 1958г. СП „Топлофикация“ експлоатираше само в София две централи, които захранваха с пара 12 предприятия и 211 сгради в централната част на столицата. Като гориво се използваша въглища, изгаряни в модерни за времето си котли. С това гориво софийската топлофикация би произвеждала и днес два пъти по-евтина енергия в сравнение с използвания сега природен газ.

При топлофикацията се реализират два основни принципа на рационалното енергоснабдяване.

Първият принцип е централизация на топлоснабдяването, т.е. производството на топлинна енергия за много потребители в една централа която замества малките котелни в сградите или печките в жилищата. Така например у нас повечето жилища се отопляваха с печки на твърдо гориво в които полезното използване на горивото (кпд) не надхвърляше 35-40%, докато в мощните котли на централите се оползотворяваше над 80% от енергията на горивото.

Огромно предимство на централизацията е, че значително облекчава използването на евтини горива (въглища, ядрена енергия, отпадъци и т.н.) изгарянето на които в малки котли или печки е затруднено или дори невъзможно. Затова с масовото използване на скъпо гориво като природен газ в нашите топлофикации днес се губи едно от основните им предимства.

Централизацията позволява концентрация на изгарянето на горивото в няколко пункта, което значително подобрява чистотата на въздуха в градовете поради разполагането им на значително разстояние от жилищните квартали и възможността за използването на съвременни методи за почистване на димните газове, които са неприложими в печки или дори малки котелни.

Накрая, но не на последно място, централизацията премахва ръчния труд по зареждане и почистване на домашните печки.

Разбира се, централизацията на топлоснабдяването може да се осъществи и без комбинирано производство на топлина и електроенергия, като се създават чисто отоплителни централи, но в този случай сумарният разход на гориво за разделното производство на топлина и електроенергия се получава значително по-голям.

Затова се прилага вторият основен принцип на рационалното енергоснабдяване – комбинираното производство на енергия (когенерация). При разделното производство електроенергията се произвежда в централи в които полезното използване на горивото е от 35-40 %, а останалата енергия на горивото се губи в околната среда. При комбинираното производство значителна част от тази енергия се използва за отопление и полезното използване на горивото достига 80-85 %.

Естествено и когенерацията не е някакво универсално решение и при прилагането ѝ трябва да се държи сметка, че потребността от енергия за отопление е много неравномерно разпределена през годината. Затова комбинираното производство е икономически оправдано да покрива само тази част от необходимата топлинна енергия, която е постоянна (топла вода за битови нужди, пара за технологични нужди в индустрията и т.н.).

Защо въпреки безспорните преимущества на топлофикацията цената на топлинната енергия у нас стана непоносима за голяма част от потребителите, а цената на произвежданата по комбиниран начин електроенергия се превърна в бreme и за потребителите на електроенергия?

Достатъчно е да се напомни, че цената на топлата вода, произвеждана от „Топлофикация”-София достигна 68,33лв. за мегаватчас без ДДС, а преференциалната цена за закупуването на електроенергия от когенерация, която се плаща от потребителите на този енергоносител, достигна немислимите 178,41лв. за мегаватчас.

Ако търсим главната причина за това състояние, тя безспорно е в обществената система, в която основна движеща сила е стремежът към максимална печалба на частния капитал. Именно стремежът към максимална печалба предопредели използването на такива скъпи горива като природен газ и мазут в топлофикациите. „Цивилизационният избор” на ЕС и НАТО пък доведе до „европейски цени” на тези горива за България. Стремежът към максимална печалба е причината за използване на скъпо западно оборудване чрез заеми от европейски банки. След като купуваме горивото и оборудването по „европейски цени”, естествено ще получим като резултат „европейски цени” и на енергията.

Какви решения се предлагат за „спасяване” на топлофикациите в рамките на капитализма?

Неформалният лидер на ГЕРБ иска цените на газа и произвежданата енергия да се определят на „пазарен принцип”, за да няма загуби. По-евтин газ и оборудване той няма да намери, освен ако България не излезе от ЕС и НАТО, така че разходите няма как да се намалят. Премахването на контрола върху цените на газа и особено на преференциалната цена за закупуване на произвежданата по комбиниран начин електроенергия, ще доведе до неконтролируем ръст на цената на топлинната енергия, която ще стане недостъпна за още по-голяма част от потребителите. Резултатът ще е лишаване от нормално отопление на стотици хиляди граждани, а топлата вода ще стане луксозна стока, която малцина ще могат да си позволят.

От БСП предлагат приватизация на дружествата при запазване държавния контрол и преференциалните цени. Резултатът ще е, че частният собственик ще прибира цялата печалба от високите преференциални цени на електроенергията без да я използва за намаляване цената на топлинната енергия. Както го прави и сега г-н Ковачки в приватизираните от него топлофикации. Резултатът пак ще е по-високи цени и на топлинната и на електрическата енергия за потребителите и изключване на тези потребители, които не могат да плащат, но по-големи печалби за частния собственик.

От името на потребителите г-н Кърлев предлага да не се плащат сметките към държавната топлофикация в София под предлог, че тези сметки били многократно завишени. Резултатът естествено ще е фалит на дружеството и попадане на неговите клиенти в лапите на частните търговци на електроенергия и газ, към чиито сметки Кърлев няма никакви претенции, и които с голямо удоволствие ще съдерат кожата на наивния потребител, като му вземат много повече пари за същото количество енергия. Да не говорим, че потребителите ще трябва да купуват и нови скъпи отоплителни уреди. И когато потребителят се замисли, чии интереси защитава Кърлев, неговите или на търговците на ток, газ и отоплителни уреди, ще е вече много късно.

Но има ли изобщо изход, от който ще спечелят потребителите и цялото общество и единствено печалбите на частните фирми ще пострадат? Разбира се, че има такова решение и то е реално и лесно осъществимо.

Държавата отнема печалбите на частните производители и търговци на горива и енергия, които им бяха подарени през последните години чрез приватизацията, и с част от тези средства извършва необходимите ремонт и модернизация на топлофикациите с цел да задоволяват максимално евтино нуждите на потребителите, а не да извличат максимална печалба за собствениците.

На първо място се променя горивната база, като скъпите горива се заменят с много по-евтините въглища, ядрена енергия, промишлени, битови и земеделски отпадъци, геотермална енергия и т.н.

Като пример може да се посочи топлинната енергия отпускана от АЕЦ-Козлодуй, която е с рекордно ниска цена днес – 30,50 лева за мегаватчас, над два пъти по-ниска от тази на софийската топлофикация и това при условие, че централата продава електроенергията си под 40 лева за мегаватчас, над 4 пъти по-евтино от преференциалната цена на софийската топлофикация.

На второ място се определя една единна цена на топлинната енергия за цялата страна и се отстранява от това производство частният бизнес, включително фирмите за дялово разпределение. Регулирането на подаваната топлина за отопление се извършва от държавното дружество както в централите и абонатните станции към жилищните сгради, така и при всеки потребител така, че да се поддържат необходимите по норматив температури в помещенията, а енергията се отчита и плаща на отопляем обем. Това е и най-икономично и най-справедливо тъй като в големите жилищни блокове апартаментите с повече външни стени служат за изолация на останалите и имат до два пъти по-големи топлинни загуби. Затова и големите блокове са с много по-малки потребности от отопление в сравнение с еднофамилните къщи за еднакъв обем и при еднаква степен на изолация.

На трето място, с друга част от печалбите на частните фирми в енергетиката ще се подобри топлинната изолация и ще се модернизират вътрешните отоплителни инсталации на всички топлофицирани жилищни сгради през следващите 10-15 години, като работата се възложи на държавни и общински строителни фирми.

На четвърто място ще се повиши делът на когенерация в топлофикационните дружества до разумната граница.

Тези мерки ще решат радикално и ефективно всички проблеми, които днес изглеждат неразрешими. Но те ще срещнат яростна съпротива от ЕС, НАТО, чуждия и

местен частен бизнес и обслужващите ги политици, съюзи за „защита на потребителите”, печатни и електронни медии.

Те ще станат възможни само в рамките на една друга обществена система, наречена социализъм, в която основната цел на икономиката ще е максимално задоволяване на обществените потребности, а не максималната печалба на частните собственици.

СТАЧНИ БОРБИ ПО СВЕТА (август-декември 2008г.)

По данни на световните информационни агенции

САЩ: Компанията „Боинг” е загубила близо 5млрд.\$ от стачка на своите служители. Работниците са поискали повишаване на заплатите и увеличаване размера на здравните и пенсионни осигуровки, но не са получили удовлетворителен отговор от страна на собствениците. Вследствие на това е била проведена стачка в продължение на месец и половина (септември-октомври 2008г.), която е довела до тежки финансови загуби за самолетостроителната компания.

РУСИЯ: Профсъюзите са провели на 7 октомври 2008г. Всеруска протестна акция във връзка със Световния ден за работническо действие „За достоен труд”. Работници са излезли на митинги и шествия в 75 града на Русия. Техните основни лозунги са били: „Профсъюзите в Русия са солидарни с профсъюзите по света”, „Ръст на цените – изпреварващ ръст на заплатите”, „Достойна заплата – реална индексация”, „Социална държава – отговорна социална политика”, „Свръхданъци за свръхпечалбите!”, „Доходите от естествените монополи – за благо на Русия и руснаците!”, „Не на ценовия безпредел на монополистите!”, „Трудовите пенсии – не по-малки от 40% от заплатите!” и др.

ПОЛША: На 29 август 2008г. във Варшава профсъюзът „Солидарност” е провел 30-хилядна работническа демонстрация с основното искане да се осигурят достойни заплати и пенсии, а чрез тях – и достоен живот за трудещите се. Присъствали са работници от цяла Полша, като в основата на протеста са били миньорите, корабостроителите и медицинските работници. По време на протестното шествие работниците са скандирали „Крадци, Крадци” по адрес на управляващите в страната, а също и „Доналд Туск /премиерът на Полша – бел.ред./ обеща чудо, а измами народа”. В направените на митинга изказвания са се открили исканията за повишаване на минималната работна заплата с до 50% от средната заплата в страната, за снижаване на възрастта за пенсиониране при работа в особено трудни условия и не на последно място – за прекратяване на опитите от страна на капитала да възпрепятства създаването на работнически профсъюзни организации по места.

ФРАНЦИЯ: В края на септември 2008г. на борба са се вдигнали пощенските работници в цялата страна. Те протестират срещу намерението на държавната компания да продаде част от акциите си на частници. Френските пощальони са на мнение, че това в крайна сметка ще доведе до пълната приватизация на пощите; за тях това означава влошаване качеството на услугите и на условията на труд. Повече от 60% от френските граждани подкрепят пощенските служители и са против приватизацията на държавната компания.

ЛАТВИЯ: В края на септември и през октомври 2008г. са се провели нови протести на учители и медицински работници, които са недоволни от ниското си заплащане. Те са издигнали плакати „Спасете нас, а ние ще спасим вас!”, „Нямаме вече сили да чакаме

светлото бъдеще!” и др. В своите изказвания държавните служители се оплакват, че латвийските власти намират пари да строят най-големите замъци на света, да организират многобройни референдуми относно приемането на второстепенни закони, да плащат огромни заплати на висши държавни чиновници, но не и да осигурят достойно заплащане за учителите и медиците; един от протестиращите учители пък се е оплакал, че хората от неговата професия са принудени да работят на няколко места, за да се справят с немотията и им се събира 68-часова работна седмица...

ЯПОНИЯ: През есента на 2008г. организираните жени-работнички са повели борба за изравняване на заплащането на женския труд с този на мъжете. Борбата против половата дискриминация на работното място се води от десетилетия в Япония – през 1986г. трудещите се жени са извоювали създаването на Закон за равни условия на трудоустройство, с който се забранява половата дискриминация на работното място. Въпреки това, и до днес нископлатените длъжности се заемат предимно от жени, а високоплатените – от мъже, като по официални данни през 2007г. жените в Япония са получавали едва 70% от заплатата на мъжете. Клонът на световната организация „Мрежа на работещите жени” в Япония се бори за налагане на принципа „еднакво заплащане за еднакъв труд”.

РУМЪНИЯ: Близко 70,000 учители са излезли на протест на 3 ноември 2008г. с искане румънското правителство (вече бившо) да изпълни взетото от парламента решение за увеличаване на заплатите с 50%. Повод за протеста е станал отказът на премиера (вече бивш) да изпълни това искане, тъй като това „било невъзможно в условия на световна икономическа криза”. Той предложил едва 9% увеличение.

ТУРЦИЯ: На 30 ноември 2008г. по улиците на Анкара хиляди работници са излезли на протест срещу масовите съкращения (200,000 души са останали без работа, откакто е избухнала световната икономическа криза!). От цяла Турция специално за протеста са пристигнали повече от 500 автобуса с демонстранти. Съвместно с левите политически партии работниците са поискали от държавата да ги защити от последиците на световната икономическа криза. Един от организаторите на митинга е заявил: *„Нас ни изхвърлят на улицата, намаляват ни заплатите, уволняват ни без обяснения...Работа са спрели най-големите текстилни фабрики и автомобилни заводи. Много семейства са заплашени от глад. Скоро в страната може да настъпи хаос”*. Акцията е била разпръсната от турската полиция с помощта на сълзотворен газ...

БРАЗИЛИЯ: На 8 декември 2008г. около 35,000 работници са взели участие в „Марша в защита на работните места”, организиран съвместно от синдикатите в страната. Протестиращите са поискали гаранции за своите работни места, достойно заплащане и държавна защита на трудещите се в условията на световна икономическа криза. Освен това е било поискано да се повиши минималната работна заплата, да се съхранят нефтените запаси на страната (т.е. да не бъде допуснато тяхното разграбване от чуждестранни компании), да се изработи нова енергийна политика, да се съкрати продължителността на работната седмица, без това да води до намаляване на заплащането, да се ратифицират Конвенция №151 на МОТ за колективни преговори в държавния сектор и №158 – за забрана на уволненията без основание и др. Протестният марш на работническата класа е завършил пред парламента, където са били връчени исканията на демонстрантите. Профсъюзните лидери са оценили акцията като успешна. Един от тях – А.Енрике – е заявил: *„Пред лицето на кризата на нас ни се удаде да обединим работниците от всички профсъюзи. Това е голям успех. Това доказва: работниците в Бразилия са готови за борба”*.

КРЕМИКОВСКИТЕ РАБОТНИЦИ ОТНОВО СЕ ВДИГНАХА НА БОРБА ПРЕЗ ЕСЕНТА НА 2008г.

След серията протести от началото на 2008г. и от лятото на с.г., през есента (края на октомври – средата на ноември) кремиковските работници отново излязоха на улицата. Както и предполагаме, новите частни „благодетели” – Митал и Жеваго, не се оказаха по-добри от стария – В.Захариев. При тях разграбването на предприятието не спря, заплатите така и не започнаха да се получават навреме, условията на труд си останаха все така ужасни (без преувеличение). Показателен е

следният написан коментар от една работничка в сайта БГработодател:

„За какво заплащане става въпрос? От два месеца работниците във фирмата живеят на фотосинтеза!?!

Уважение?!? Кой кого уважава в тази фирма, след като работниците се трудят в ужасни условия, дишат какви ли не отровни газове, ходят по няколко сантиметрова настилка от канцерогенни прахоляци, които вдишват и се всмукват в телата им и не могат да бъдат измити дори и със силни препарати!?!?!

Привилегии?!? Къде са?!? Работниците получават работно облекло веднъж на няколко години, а от отвратителните условия, машините, които са още от времето на социализма и се чупят ежедневно, работните дрехи се износват невероятно бързо и работниците са принудени да ходят целите в кръпки или да си купуват сами работни дрехи. А пари откъде?

Фирмена сигурност?

Каква сигурност дава на работниците си фирма, която не знае кой я управлява? Фирма, която има и голям процент държавно участие, но държавата /ако има такава/ с нищо не показва, че се грижи по какъвто и да е начин за състоянието нито на съоръженията, които струват невероятно много пари, нито за хората, които работят при кучешки условия!!!

Съотношение работа / свободно време – заради тези стари праисторически машини и съоръжения много от работниците, работещи редовна смяна остават много часове след края на работното си време, защото съвсем логично непрекъснато има някъде някакви аварии.

Потенциал за развитие!!! Смехория?!? Какво да развият работниците в тази непрекъсната борба да поправят за n-ти път счупените съоръжения??? Тези хора само чакат да пооправят аварията и да могат да се приберат вкъщи, за да се наспят и на другия ден отново да отидат на “тръстиката”.

Колеги – преобладаващо мъже с основно, тук-там средно образование, хора, затъпяващи като животни от простотия, пиеци на работното си място, за да унищожат част от отровите, които ежедневно поглъщат. Хора – развалини, които ежедневно се страхуват за работните си места, защото Кремиковци от няколко години

е непрекъснато пред закриване или смяна на собственика. А хората работят и искат да получават нормално и редовно смешното си възнаграждение.

За работната среда мога да пиша още много, но не виждам смисъл. По-горе изброих само малка част от ужасните условия. Бих препоръчала на хората от Парламента, от Президентството, от Министерския съвет да отидат и само да подишат един цял ден въздуха в Кремиковци и после да решат какво трябва да се прави с тази отвратителна, нечовешка мръсотия.

Господа управляващи, вие сте избрани на постове си и от тези хора! Те също са гласували, за да си живеете весело и безгрижно, да си пълните сметките на гърбовете им. Смятам, че им дължите поне това – да се погрижите да си получават редовно мизерните заплати, да изясните статута им, да им дадете сигурност за работните места, като официално разберат имат ли работодател и кой е той...”

Конкретният повод за есенните протести беше, че към края на октомври работниците още не бяха получили заплатите си за август и септември! Оттеглянето на Митал и внезапният отказ на Жеваго да го замени като собственик на комбината, плюс пълната незаинтересованост от страна на буржоазната държава към случващото се в „Кремиковци”, преля чашата на търпението.

На 21 октомври работниците излязоха на протест пред самия комбинат, а от 29 октомври те започнаха ежедневни протести пред Министерството на икономиката и пред Министерски съвет.

Особено значим беше първият протест пред Министерството на икономиката на 29 октомври, на който, направо от нощната смяна, се изсипаха 2000 металурзи. Техният протест продължи близо 8 часа (виж видео на адрес: http://septemvri23.com/Video/kremikovski_protest.wmv).

Представители на „23 септември” също присъстваха на митинга и отбелязаха, че яростта и суровата енергия на кремиковските работници далеч надминава по своя бунтовнически заряд протестите на учители, учени, студенти, еколози и пенсионери, на които сме присъствали досега. Работниците скандираха по адрес на управниците „фашисти”, „боклуци”, „мафия”. На два пъти по време на протеста се стигна до блокиране на централната столична улица „Г.С.Раковски”. Пееше се първият куплет на „Интернационала” („На крак, о пари презрени, / на крак, о роби на труда!/ Подтиснати и унизени, / ставайте срещу врага!”). Работниците бяха издигнали плакати „Стоп на катастрофата в „Кремиковци”! ” и „Хляб и работа за работниците, съд за корумпираната власт”. Така се развиха протестите и през следващите дни, в които управляващите неведнъж се подиграваха: депутати и министри от БСП „погребваха” комбината и демонстрираха пълна незаинтересованост от съдбата не само на 6-те хиляди останали работници, но и на още над 100,000 работници (от БДЖ, НЕК, пристанищата в Лом и Бургас, и др.), чието работно място зависи от съществуването на „Кремиковци”. Така „социалистите” от БСП и в тази критична ситуация не пропуснаха да разкрият истинското си антисоциално лице, почти идентично с това на партиите на другите двама заклетни врагове на „Кремиковци” – Бойко Борисов и Иван Костов. Това, което обещаха „социалистите”, е да съкратят още 1200 работници и да търсят нов частник (т.е. нов грабител). Те обаче не обещаха това, което искат работниците: редовно получаване на заплатите и на парите за дрехи и храна (такива не са изплащани от 2 години!), прекратяване на източването на предприятието, зачитане на човешкото достойнство на трудещите се в комбината. Хубаво е управляващите и т.нар. „опозиция” да помислят над тези искания, защото кремиковските работници показаха, че не се шегуват. Това разбра от личен опит директорът по технологичните въпроси и техническото развитие в „Кремиковци”, Стоян Пиргов, който на 12 ноември едва не бе линчуван от работниците. Този негодник, във време в което работниците стачкували пред комбината, искайки да получат заплатите си, невъзмутимо отишъл да обядва в стола. Работниците обаче отишли

при него, излели му обяда и го изкарали насила на улицата, за да му искат обяснение. Полицията едва спасила директора. Повече разяснения дава един работник – свидетел на случилото се: „Много от вас не знаят за какво яде малко бой този господин Пиргов; ами яде бой, защото най-нахално си обяждаше в стола, докато хората навън стачкуваха за заплатите си; яде бой, защото хората няма с какво хляб да купят, а той пържоли яде, защото си е взел заплатата, която е около 10 000 евро, затова яде бой и му е малко, ако питате мен...”.

Свързаните с „Кремиковци” предприятия също се солидаризираха с протестите в комбината. На 18 ноември около 200 работници от пристанище Бургас и от жп гарата окупираха Автогара „Юг” в града и издигнаха лозунги в подкрепа на „Кремиковци” и в защита на правото на труд: „Да защитим „Кремиковци”, за да не пострадат другите”, „Тук сме, защото искаме да работим”. Към тях се присъединиха и 100 кремиковски работници, дошли специално за протеста от София.

И докато „социалистите” и другите десни политически сили се чудят как да затрият българската тежка индустрия в интерес на международния финансов капитал, Партията на българските комунисти (ПБК) излезе с декларация относно възможното прекратяване на дейността на МК „Кремиковци”. В нея те заявяват, че

има алтернатива за комбината и тя се състои преди всичко в създаване на работнически съвет и установяване на работнически контрол, чрез който да се спре продължаващото разграбване на комбината и да се поеме управлението на същия. „23 септември” също вижда в това единствения изход, който би бил в интерес на работниците. Ние се присъединяваме към написаното от ПБК в края на декларацията обръщение към кремиковските работници:

**СПАСЕНИЕТО НА КОМБИНАТА И НА САМИТЕ ВАС Е ВЪВ ВАШИТЕ РЪЦЕ!
КОЙТО НЕ ИСКА ДА БЪДЕ НАКОВАЛНЯ, ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЧУК!**

МЕТАЛУРГИЧНИЯТ ГИГАНТ НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ

„Кремиковци” винаги е бил обект на злостна клеветническа кампания още от създаването си. Не би могло да бъде иначе тъй като комбината не само е един от символите на социалистическата индустриализация, но и винаги е бил една от главните опори на българската икономика и засяга твърде много политически и икономически интереси.

Затова си заслужава да споменем някои от основните клишета на тази клеветническа кампания.

1. Кремиковската руда била много малко и много бедна и затова било икономически неизгодно нейното използване и самото съществуване на комбината.

Установените запаси на желязна руда в района на Кремиковци са 250 милиона тона и през изминалите 45 години са използвани около 50% от тези запаси, така че, при запазване на сегашните темпове на експлоатация, руда ще има за още поне 40 години. Кремиковската руда е наистина бедна на желязо (не повече от 32%), но съдържа и други полезни изкопаеми – 22% съединения на бария, 6,7% манган, както и малки количества олово и други цветни метали. Затова за нея е разработена технология за комплексното ѝ използване. Друго предимство е, че рудата е на малка дълбочина и позволява открит добив, който е много по-евтин и производителен от подземния добив.

Реалната себестойност на един тон агломерат от кремиковска руда с 49 % съдържание на желязо е бил през 60-те години, 7 рубли/тон, докато цената на съветската желязна руда с 50% съдържание на желязо е била 10 рубли за тон, на съветско-румънската граница, а на алжирската руда, също с 50% желязо – 8,2 долара за тон, но в алжирско пристанище. Следователно кремиковския агломерат е по-евтин от вносните руди дори без да се вземат предвид транспортните разходи. Вносна руда с високо съдържание на метал у нас е използвана по технологични съображения (да се увеличи производителността на доменните пещи), а не поради ниската цена. Още повече, че цената на рудата оказва сравнително малко влияние върху крайната цена на произвеждания метал.

2. „Кремиковци” е носел само „загуби” на българската икономика.

Достатъчни са елементарни познания в областта на пазарите на метали, за да се оцени лесно целият фалш на подобно твърдение.

Общите инвестиции в комбината през периода на социализма са за около 2млрд. лв., а произведената от него продукция само до1989г. е за над 30 млрд. лв., по цени от 80-те години. Ако би трябвало България да внася, произвежданите ежегодно от Кремиковци около 2 милиона тона прокат, тръби и т.н., това би струвало на страната над 600 милиона долара. За да получи толкова долари, България би трябвало да изнася ежегодно например 3-4 милиона тона пшеница, което е колкото целия добив на пшеница у нас сега.

До 1985г. при цени, отчитащи реалната себестойност на продукцията, „Кремиковци” е реализирал по 50млн.лв. ежегодна печалба. В годините на „перестройката” бяха повишени всички цени на енергия и суровини за комбината, докато цената на метала си остана непроменена. В резултат „дотациите” за комбината достигнаха 159 млн.лв. през 1989г., или около 10%, въпреки че по международни цени той би трябвало да има значителна печалба. В същото време, когато „Кремиковци” трябваше да продава проката си по 30 ст./кг и да понася 10% загуби, предприятия, произвеждащи лопати и кофи, продаваха същия прокат по 3 лв./кг и реализираха по 50% печалба.

Това не попречи обаче на „пазарните реформатори” да обявят държавните дотации за „дълг” и да ги обложат с непосилни лихви. Така се образува повече от половината от днешния „дълг” на комбината. Останалото дойде от източване на предприятието от новите му частни собственици и преди всичко – от прочутия Валентин Захариев.

3. Технологията на „Кремиковци” била „допотопна”.

В годините на създаването на комбината технологията беше напълно съвременна. След това периодично се извършваше модернизация на определени производства и се усвояваха нови технологични процеси и продукти. Така например през 80-те години „Кремиковци” произвеждаше тръби за газопроводи, които се изнасяха в СССР, бяло тенеке и ламарина за радиатори и хладилници, която се изнасяше на Запад. След 1989г., рязко намаля потреблението на метал в страната и комбинатът започна успешно да изнася 90% от продукцията си в Западна Европа и САЩ. Стигна се дотам, че Европейският съюз, под натиска на европейските производители на стомана, наложи специални санкции и ограничения срещу „Кремиковци”. Дори и при влошените условия на световния пазар на стомана към края на 2008г. разходите за 1 тон горещо валцувана стомана, произведена в „Кремиковци”, не надхвърлят 600 долара, включително средства за амортизация на оборудването. А цената на този 1 тон стомана към октомври 2008г. беше 1150 долара, без транспортните разходи. С други думи от продажбата на 1,5 милиона тона ламарина Кремиковци печели около 800 милиона долара годишно. Всъщност високата конкурентноспособност е и една от главните причини за непрестанните опити за ликвидиране на комбината.

Днес „Кремиковци” формира пряко 2% от brutния вътрешен продукт на страната, а косвено, чрез печалбите на свързаните с него фирми, банки и застрахователни дружества, неговият дял от БВП достига 5-6%. „Кремиковци” осигурява над 10% от експорта за ЕС, 13% от Осигурителния пенсионен фонд, 17% от митническите сборове, 18% от приходите

на Националната електрическа компания. Над 1000 български производители са доставчици и клиенти на „Кремиковци“.

Очевидно е, че неговото ликвидирание ще е истинска икономическа катастрофа, която ще усети цялото ни общество.

4. „Кремиковци“ е най-страшният замърсител на околната среда.

Естествено един металургичен комбинат не е санаториум, още повече когато се ръководи от частния бизнес с неговите стремежи за максимална печалба. Но страхоите, които се разпространяват у нас, имат като главен източник стремежа на западните конкуренти да ликвидират опасния съперник.

По официални данни, през 1998г. например, емисиите на серни окиси от комбината са били 3860 тона, докато на другите замърсители в София същите емисии са били над 6000 тона, а от централите в комплекса Марица-Изток 903,000 тона.

Емисиите на азотни окиси от „Кремиковци“, през същата година са били 5900 тона, докато на отоплението и колите в София – 6400 тона, а на Марица-Изток – 36,000 тона.

С метан София е замърсила атмосферата с 24,000 тона, а „Кремиковци“ само с 1300 тона, а „приносът“ на Марица-Изток е 242,000 тона.

Подобно е положението с почти всички останали вредни емисии. Като цяло „Кремиковци“ е по-малък замърсител не само от Марица-Изток, но и от химическите предприятия в Девня, нефтохимическия комбинат в Бургас, градските замърсители в София, Перник, Русе и др.

БЪЛГАРИТЕ, РАБОТЕЩИ ЗАД ГРАНИЦА. КАКВО СЕ СЛУЧВА С ТЯХ

Да се трудиш в България в условията на реставриран капитализъм, е и си остава върховно мъчение за всеки честен работник. Но, оказва се, че ако опиташ да избягаш да работиш в някоя от т.нар. „бели държави“, положението съвсем не се подобрява. Дори българските буржоазни медии са принудени да пишат за ужасяващи случаи на експлоатация на български емигранти. Съществуват цели международни мрежи за сексуална експлоатация на българки зад граница. Такива разкрития бяха направени наскоро в Испания, Белгия и Турция.

В Гърция пък беше разкрит случая на българска работничка, трудеща се в селско стопанство край Солун, която систематично била бита и изтезавана от господарите си, държана гладна и заставена да живее в кучешка колиба с пробита на ухото дупка, чрез която я връзвали със синджир!...

В Италия стана известен случаят с т.нар. „Цирк на ужасите“ – 4-членно българско семейство било принудено да живее във фургон заедно с животните от цирка; работели по 15-20 часа на ден (срещу 100 евро заплата при обещани 480!), като при това едната дъщеря (на 19 год.) е трябвало да се гмурка в прозрачна вана с ледено студена вода, пълна с пирани, а сестра ѝ (на 16 год.) е била поставяна в съд, в който хвърляли змии, паяци и насекоми за кеф на зрители с извратени човешки ценности...

Наш другар сподели опита си от работата в Англия. Ето откъси от неговия разказ: *„В Англия е ужас. Не трябваше да ходя. В Лондон властва феодалният капитализъм. Защото примерно ти се полага 70 паунда заплата /за ден – бел.ред./, а ти дават 40, защото бригадирът и английският мениджър ти прибират една трета... Само защото са те наели на работа! И това е масово... Има едни паразитни структури – агенции, които намират работа на работници, но по същия начин смучат от тяхното възнаграждение... За наемите на квартири е по същия начин – чрез агенция минава и се оскъпява наемът на 800-900 паунда месечно... Аз не обвинявам българите /посредници между работниците и английските капиталисти – бел.ред./, а английската система, че*

допуска това да се случи...Как можех да се излъжа да повярвам, че там е имало демокрация. Там властва законът на джунглата. Та аз само работех за храна и квартира. Имаше и случаи да ми искат пари, за да започна работа! Това е нечувано!... И във всички сфери, където работят емигранти, се получава така – работа за без пари, за помпането на английската икономика – кралица, правителство, паразитни структури. На тях им е изгодна такава система. Аз не се примирих с тази система на плащане и се прибрах...Имам да връщам 2000лв...”.

Не навсякъде българските работници зад граница приемат зверската експлоатация и унижаването на човешкото им достойнство. Българите зад граница също доказват, че произхождат от героичен и борбен народ.

Бр.3 на бюлетина на „Призив” разказва за такъв случай в статията, озаглавена „Живот в конюшни и робски труд за български студенти”: през лятото на 2008г. група от 400 ягодоберачи-студенти е била жестоко измамена от шотландски работодатели и от български посреднически фирми. Когато пристигнали в Шотландия, те научили, че нямат нито работни визи, нито трудов договор; осигурени били едва три тоалетни за над 500 души; помещенията в които живеели по думите на студентите приличали на „конюшни”; при това, за тези отвратителни условия, работодателите имали наглостта да удържат от надниците – от обещаните 5,52 паунда за час работа студентите получавали 4,20 паунда поради удръжки за квартира и други „екстри”. За разлика от многото други подобни случаи българските студенти този път не преклонили глава, а вдигнали стачка срещу лошите условия на труд. Но на шотландските „благодетели” не им трябват работници с достойнство, а безгласни роби. Стачката ги накарала вместо да изпълнят справедливите искания на студентите, да ги изгонят, като им платили едва 40 паунда за двете седмици робски труд и унижения. Не стига това, ами мошениците от фирмата-посредник, вместо да възстановят разходите на измамените студенти, ги накарала да платят за автобусите за връщане в България.

Друг такъв пример е случаят с нападението, извършено срещу синдикалистката Костадина Кунева на 22 срещу 23 декември в Атина. При този случай с цялата си „прелест” се разкриха условията, при които се трудят (по данни на КНСБ) 80,000 българи в съседна Гърция.

Семейството на К.Кунева, родом от Велико Търново, първо се сблъсква с всички „прелести” на реставрирания капитализъм в България. Принудена от настъпилата в началото на 90-те години масова бедност и безработица, майка ѝ заминава да се труди в Гърция още през 1993г. Същевременно К.Кунева учи история във Великотърновския университет и едновременно с това работи. Още като студентка тя е била известна с борбата си за защита правата на своите колеги. Впоследствие тя се омъжва и през 1997г. ѝ се ражда син, който обаче страда от сърдечно заболяване. Здравеопазването в България обаче вече е на пазарни основи. Значителни суми са дадени за прегледи, а тепърва предстоят операции на сина ѝ. Тогава К.Кунева решава да замине при майка си в Гърция. Това тя прави през 2001г., като първоначално година и половина работи нощем във фабрика за опаковане на храни. В навечерието на Олимпийските игри в Атина (провели се през лятото на 2004г.) тя се премества да работи във фирма за почистване на сгради и спортни обекти и оттогава работи като чистачка. Като такава е принудена да работи на няколко места с общо работно време от 5.30 до 23.30 и с едва 8-9 почивни дни в месеца. Това обаче не ѝ пречи скоро да се включи в синдикалната организация на чистачките и домашните помощници и да бъде избрана за главен секретар. Води борба преди всичко срещу лъжите на собствениците със заплатите и осигуровките на работниците – фалшифицирайки броя на отработените часове, капиталистите избягвали големите осигуровки и по-високото заплащане за вреден труд, което се изисквало при

повече от 30 работни часа на седмица. Това било възможно, тъй като се използвал трудът предимно на нелегални емигранти, които масово работели без договори, въпреки че ставало въпрос за почистване на държавни обекти (т.е. и държавата пряко е замесена в робската експлоатация на трудещите се емигранти)! Както пише един гръцки вестник, тези условия не уплашили българката, **тя не захвърлила на боклука нито трудовите си права, нито убежденията си и намирала сили и енергия, въпреки 18-часовия си работен ден и въпреки, че трябвало да гледа болния си син и възрастната си майка, да се занимава активно със синдикална дейност.** Нейната българска колежка Мая Дечева казва за К.Кунева: **„Костадинка опита да се пребори за правата на всички жени, които работят в тая система – гъркини, българки, албанки, рускини. Искаше да добием правата, които ни се полагат по закон”**. Активната ѝ синдикална дейност е била трън в очите на капиталистите. От две години те я подложили на систематичен телефонен терор – заплахите срещу нея валяли една след друга, дори била заплашвана, че може да пострада синът ѝ Емануил. По думите на неин близък приятел, шефовете на почистващите фирми тероризирали целия ѝ живот, непрекъснато ѝ изпращали съдебни искове, уволнили възрастната ѝ майка. Малко преди да бъде залята с киселина К.Кунева вдигнала скандал на шефовете си, че са отказали да изплатят обещаните коледни премии на работниците в пълния им размер. Опитът да бъде подкупена не успял, отношенията ѝ с работодателите се влошили още повече и в крайна сметка тя била изхвърлена с ритници от охраната на офиса на фирмата. Малко по-късно срещу нея било извършено най-зверското нападение срещу синдикален деец в Гърция от 50 години насам.

Днес К.Кунева е герой не само на гръцките и българските работници, но и на цялото международно работническо движение. Синдикалната ѝ организация получи послания за солидарност от Франция, Испания, Бразилия, САЩ и Италия.

***

Ето това се случва със стотици хиляди българи, прокудени от проклетия реставриран капитализъм в България и тръгнали по света да търсят препитание. Отговорността за всичките техни злочастия пада върху народните предатели, които разрушиха социализма в нашата страна и възстановиха ада на частната собственост и наемния труд, ада на безработицата, глада и мизерията.

/Повече подробности за положението на трудещите се българи зад граница може да намерите на форума на сайта – в раздел „Какво се случва” > „България” > „Българите, работещи в чужбина”./

РЕПРЕСИИ СРЕЩУ РАБОТНИЧЕСКИ И ЕКО- АКТИВИСТИ

Международната синдикална конфедерация обяви в своя доклад, че броят на убитите през 2007г. синдикалисти по света е 91 души, а 73 са били хвърлени в затвора. 39 от убитите работнически активисти са от Колумбия – страната, управлявана от провашингтонския марионетъчен режим на Урибе. На второ място се нарежда Гвинея, където за 1 година са убити 30 синдикалисти. В Гватемала убитите трейдюнионисти са 4.

През 2008г. репресиите не спряха. Колумбия отново дава най-много жертви, последната от които беше Уилям Рубио Орtiz – член на ръководството на профсъюза СИНТРАМБИЕНТЕ-СЖТ. Той беше застрелян на 12 декември пред дома си, малко след като е разобличил областния кмет на департамента Вале като корумпиран, преследващ синдикалистите и свързан ултрадесни паравоенни групировки.

В края на 2008г. особено известен стана случаят с българката Костадина Кунева. Тя беше залята с киселина пред дома си на 22 срещу 23 декември и едва не загуби живота си от тежките изгаряния по лицето и тялото. Впоследствие се разбра, че тя е била секретар на Атинския съюз на чистачите и домашните помощници, от години се е борила за подобряване на условията на труд и увеличаване на заплащането, заради което и неведнъж е получавала заплахи. Синдикати, комунисти и анархисти в Гърция осъдиха нападението като нечуван опит за убийство и настояха за незабавно разкриване на извършителите и поръчителите на това гнусно деяние. Бяха проведени редица протестни акции в солидарност с К.Кунева, най-голямата от които се състоя на 22 януари 2009г. в Атина – повече от 10,000 души излязоха на демонстрация против терора на работодателите и издигнаха лозунга „Константина, не си сама!“.

„23 септември“ се присъединява към призива на Комунистическата организация на Гърция, на Съюза на трудещите се и въобще на цялата гръцка левица за солидарност с К.Кунева. Ние апелираме към нашите съмишленици да изпратят своите послания в подкрепа на К.Кунева на адреса на гръцките другари: enosiergazomenon@gmail.com , а също така и да изпратят парична помощ за пострадалата и за нейното семейство по банков път:

Bank Account Number (IBAN): **GR3401106640000066474762649**
Bank International Code - BIC: **ETHNGRAA**
Bank Branch: National Bank of Greece, **Branch 664**
Branch Address: Spyrou Patsi 2, GR-10441 Athens, Greece
Branch Phone Nr: +30-210-5224016
Account Holder: **Papageorgiou Marrisona** (Union of the Working People representative)

Същевременно в България един от поводите да започнат нови стачни протестни действия в МК „Кремиковци“ беше уволняването на двама работници от кислородния цех. Причината за това беше, че в знак на протест са спрели работа, тъй като към 20 октомври още не са били получили заплатата си за август! Срамното е, че един от двамата дори е бил активист на КТ „Подкрепа“, но за разлика от гръцките синдикати, които се обединиха в защита на К.Кунева, тук „нашият“ профсъюз не посмя да защити дори своите активисти! Затова и в коментарите си по случая кремиковските работници написаха така: „Хора, направиха ни на овци, докога ще мълчим? Уволниха колегите от кислороден цех, защото спряха кислорода в знак на протест. Знаете ли на какво унижение ги подложиха? ПРОСТО НЯМАМ ДУМИ, БЕШЕ ОТВРАТИТЕЛНО.....“

„Направо съм отвратен от синдикатите и по-точно от Людмил Павлов. Днес той отказа да подкрепи член на „Подкрепа“, който протестира за това, че не си е получил заплатата и човекът ще бъде уволнен – голям срам, продажник...“

В Русия пък особено известен стана случаят с атаката срещу един екоактивист – Михаил Бекетов. Той е главен редактор на вестник „Химкинска правда“ и от две години води яростна борба срещу корумпираната администрация на град Химки, която позволява на капиталистите да унищожават прочутия Химкински лес, намиращ се в Московска област, застроявайки го с незаконни жилища и пътища. Заради активната гражданска позиция на Бекетов първо бил взривен автомобилът му, а малко по-късно срещу него било заведено дело за клевета. На 13 ноември той беше пребит до смърт пред дома си. Палачите на Бекетов са го мъчили с часове и той е бил открит едва след около едно денонощие. Лекарите едвам

са го спасили след две седмици, прекарани в кома, с цената на ампутация на единия му крак и на три пръста от ръката му...

Капиталистите доказват, че няма граници тяхната жестокост, когато са засегнати интересите им. А народите по света показват, че няма сила, която да ги спре да търсят справедливост и право на достоен човешки живот.

БОРБАТА НА МЛАДЕЖТА ПО СВЕТА

ИСПАНИЯ: На 23 октомври 2008г. студентите и учениците от горните класове проведоха всеобща стачка в знак на протест против политиката на правителството в областта на образованието. В декларацията на профсъюза на студентите се казва следното: „Основното искане на стачката е да се спре политиката на приватизация в образованието, на превръщането му в доходен бизнес в ущърб на бедните слоеве от населението...В последно време рязко се съкращава финансирането на държавните средни училища, а бюджетните средства се прехвърлят под формата на дотации към частни учебни заведения, особено в тези, които се контролират от католическата църква...Приватизацията в образованието затваря вратите към образованието за децата на трудещите се...Ако в другите страни в Западна Европа получават стипендии около 40% от студентите, то в Испания стипендии получават само 16% от студентите, а реформата, замислена от правителството, въобще заменя стипендиите с банкови кредити, които младите ще трябва да изплащат след края на обучението си...Със съжаление констатираме, че в условия на финансово-икономическа криза правителството отделя милиарди евро в подкрепа на банкерите и съкращава разходите за образование...”

ИТАЛИЯ: През октомври-ноември 2008г. ученици, учители, студенти и университетски преподаватели проведоха серия протести срещу опитите на правителството на Берлускони да извърши ултралиберални реформи в сферата на образованието. Италия е една от капиталистическите страни, която е най-тежко засегната

от световната икономическа криза. Капиталистите, имайки властта в свои ръце, се стремят, разбира се, да прехвърлят тежестта на кризата върху трудещите се. Част от техния антинароден план е рязкото съкращаване на разходите за образование: съкращаване на 84,000 учители и университетски преподаватели и на други 44,000 заети в сферата на образованието, закриване на 2,500 училища, намаляване броя на учебните часове, по-малко пари за университетите, по-малко пари за изследователска дейност в университетите и др. реакционни мерки. По инициатива на студентите от октомври в цяла Италия започнаха масови протестни действия на всички заети в образователния сектор под лозунгите: „НЯМА ДА ПЛАЩАМЕ ЗА ВАШАТА КРИЗА!“ и „НЕ НИ ОТНЕМАЙТЕ БЪДЕЩЕТО!“. Студенти и ученици окупираха своите университети и училища, учители и преподаватели изнасяха свои лекции на улицата пред протестиращите, в Милано и Болоня

бяха окупирани и жп гарите! На два пъти – на 17 октомври и на 17 ноември (Международният ден за студентска солидарност) – в Рим на протест излязоха стотици хиляди (300,000 на 17 октомври и 500,000 на 17 ноември), недоволни от антиобразователните мерки на Берлускони. В Италия събуждането на студентите е факт; тяхната борба срещу приватизацията на образованието се подкрепя и от италианските работници, които също отхвърлят реакционните опити на Берлускони да спаси позициите на частните банкери за сметка на рязкото влошаване социалното положение на италианския народ.

ГЕРМАНИЯ: На 12 ноември 2008г. десетки хиляди ученици излязоха на протест в 30 града на страната. Акцията беше организирана от училищния съюз „Училищно действие” с основно искане за цялостно подобряване състоянието на образованието в Германия. Учениците поискаха бесплатно и качествено образование, да се отделят повече пари от държавата за учебни пособия и материали, да се съкрати броят на учащите в един клас до 20 души максимум (в момента средно един клас се състои от 28 ученика) и др.

ФРАНЦИЯ: Около 150,000 ученици излязоха на протест във Франция на 18 декември 2008г. Протестите им бяха предизвикани от предложените от правителството образователни реформи, включващи намаляване на учебните часове и въвеждане на двусрочна система. Демонстрацията получи подкрепа и от френските учители, които са заплашени с масови съкращения от следващата година. Националният съюз на гимназиите е обещал „бурна зима” на властта, ако не послушат гласа на учениците.

„ПРИЗИВ” В ДЕЙСТВИЕ

За едва проходяща студентско-ученическа група „Призив” разви значителна дейност в периода май-декември 2008г. Бяха издадени още два броя на бюлетина на „Призив” – бр.2 през май и бр.3 през ноември – с общ тираж над 3000, като те бяха раздадени сред студентите в софийските университети (+известно количество и сред учениците); „Призив” организирано се включи в честванията на 24 май (издигнат беше огромен транспарант с искане „За бесплатно и общодостъпно образование”) и на 2 юни (призивци разпространиха плакат „132 години Христо Ботев ни учи на борба”); отбелязан беше и рождената дата на Васил Левски – 19 юли; организирани бяха

и няколко похода в планината, като същевременно организационните срещи на групата продължиха редовно и през лятото; 1 октомври – началото на учебната година за студентите, беше отбелязано с плакатна акция в Ректората на СУ – плакатите призоваваха „да се разбият оковите на апатията”, „пари за образование, не за война”, „5% от бюджета – за наука и образование”, „прекратяване на ежегодното увеличаване на студентските такси, като първа стъпка към връщането на безплатното и общодостъпно образование”.

По случай 5 ноември – обявен от международна студентска инициативна група за Международен ден за борба срещу приватизацията на образованието – „Призив” заедно с хора от Индимедия-България разпространиха близо 2000 листовки сред студентите под надслов: „Един свят – една борба. За бесплатно и общодостъпно образование!”. На някои места бяха прекъсвани лекциите и пред препълнените аудитории беше четен позивът и

СТУДЕНТСКО-УЧЕНИЧЕСКО ДВИЖЕНИЕ „ПРИЗИВ ЗА ОБРАЗОВАНИЕ”

**ДА РАЗБИЕМ
ОКОВИТЕ НА
АПАТИЯТА!**

**УЧАЩИТЕ СЕ
ИМАТ ПРАВО
НА СВОЯ
ОРГАНИЗАЦИЯ!**

**WWW.PRIZIV.ORG
PRIZIV.ORG@GMAIL.COM**

беше разпъван транспарант със същия лозунг на него. Студентите приеха добре инициативата. За това говори най-добре следното писмо, изпратено на форума на „Призив“: *„Здравейте! На 5 ноември се запознах с вашата дейност и чак днес се заинтересовах повече. И поради тази причина имам малка забележка-тъй като аз уча в СУ, където минахте и през аудиторията, в която бях и аз, мисля че бяхте прекалено бързи – просто влезнахте и излезнахте и след това почти никой не прочете наистина хубавите листовки. Та по същество – клипчето е наистина хубаво и много ми хареса финалът с думите „All I know is that first you’ve got to get mad, you’ve got to say I’m a human being God damn it! My life has value!” (мисля че е част от филма Zeitgeist). Постарали сте се наистина! Браво на всички ви! Подкрепям ви с две ръце!“*

На 10 декември около 50 души дойдоха на дискусиата, организирана от „Призив“ относно проблемите на образованието в България. Набелязани бяха най-актуалните проблеми на образованието у нас: масовото закриване на училища, опити за въвеждане на платен прием; т.нар. „студентско кредитиране“, проблемите на Студентски град и др. Представени бяха и накратко общите за целия свят проблеми на образованието, които се свеждат до една основна точка: приватизация на образованието, и международното противодействие на студентите срещу този глобален процес. Накрая дискусиата завърши с кратко представяне на свършеното от „Призив“ от възникването му до сега и се дадоха конструктивни предложения за по-нататъшно развитие на Инициативата. Впоследствие, призивци заедно с нас и анархистите участваха в протеста пред гръцкото посолство във връзка с убийството на Александрос Григорулоу.

От 12 декември нататък „Призив“ се концентрира върху проблемите на „Студентски град“, където, след зверското убийство на студента по фармация Стоян Балтов, започнаха сериозни вълнения, породени от недоволството, че Студентски град е загубил студентския си облик и се е превърнал в мутренския бардак на София. „Призив“ взе активно участие в двата студентски протеста – на 12.12 и на 19.12. Бяха разпространени хиляди листовки сред студентите под надслов: „СТУДЕНТСКИ ГРАД – НА СТУДЕНТИТЕ!“

приканващи за активизация на учащите се от Студентски град в борбата за възстановяване студентския облик на квартала. На самите протести призивци издигнаха 4 транспаранта, лозунгите от които се превърнаха във водещо мото на студентските протести: „Студентски град – на студентите!“, „Мутрите въвн от Студентски град!“, „Стига реституция!“ и „Колко още трябва да умрат, за да ни чуете?!?“. Заедно с другите студентски организации – съорганизатори на протестите

„Призив“ се обединиха около няколко основни искания:

- **Бързо, сурово и справедливо наказание за убийците на Стоян Балтов;**
- **Разследване на виновните институции, допуснали предпоставки за възникването на подобни инциденти;**
- **Одържавяване на територията на Студентски град и изцяло държавно стопанисване на общежития и площи;**

- Незабавни общи действия на държавни, общински и университетски институции за оформянето на Студентски град като територия за обучение и отдиш на студенти;

- Стопанисваните от университетите сгради да се ползват само и единствено за студентски нужди;

- **Забрана за продажба на алкохол в Студентски град и забрана на хазарта.**

Борбата за осъществяването на тези искания продължи и след настъпването на новата 2009 година. Повече информация за борбата на студентите може да намерите на сайта на „Призив” – www.priziv.org, а също и на тези два адреса:

http://septemvri23.com/protest_stud_grad.htm и

http://septemvri23.com/studentski_protest2.htm

„23 септември” приветства активната дейност на призивци в борбата им за безплатно, общодостъпно и качествено образование, и заявява пълната си готовност да им съдейства с каквото може, така както сме правили това до сега.

БЪЛГАРСКАТА МЛАДЕЖ „ВДИГНА ШУМ” В ЗАЩИТА НА ПРИРОДАТА

През есента на 2008г. започна ново активизиране на екологичното движение в България. Стотици младежи излязоха на серия протести в три от най-големите градове на България – София, Варна и Пловдив. В официалния призив за протест на екологите се приканваха гражданите да излязат в защита на заплашените от незаконното капиталистическо строителство природни обекти в България: Пирин, Рила, Родопи, Иракли, Ропотамо, Островите, Дуранкулак, Аркутино, Берковица, Карлък, Ливадите, Гьоловете, Аязмото, Ибър, Яйлата. Екологите настояват за незабавно спиране на всички незаконни строежи в защитени територии, защото иначе българската природа е заплашена да се превърне в сбор от бетонно крайбрежие, бетонни върхове, найлонова трева, плус отровена храна.

Най-големият протест се състоя на 7 октомври 2008г. в София, когато, под надслов „Да вдигнем шум за природата”, се събраха около 2000 младежи и проведоха протестно шествие в центъра на града. На протеста в София на основния транспарант беше изписан чл.15 от Конституцията на Република България: **„Република България осигурява опазването и възпроизводството на околната среда, поддържането и разнообразието на живата природа и разумното използване на природните богатства и ресурси на страната”** – това, както е известно, стана поредният член от Конституцията, погазен от капиталистите в стремежа им към максимални печалби.

Бяха издигнати и други протестни плакати: срещу строителния тероризъм, срещу незаконното строителство в Национален парк Рила, а група анархисти носеха плакат с надпис „Бетонът по зелените полета идва от жълтите павета”, намеквайки, че буржоазната държава защитава не българската природа, а нейните унищожители.

Самите протестиращи, в огромното си мнозинство младежи, действително вдигнаха невъобразим шум с помощта на най-различни музикални инструменти, а също и

скандирайки „Ще ги спрем!“ „Искаме природа, не искаме бетон!“ и „Природа за народа!“ На няколко пъти протестното шествие спираше и играеше хоро.

Опитът на фашистите от БНС да си присвоят еко-протестите, беше неуспешен: младежите-еколози проявиха нулев толеранс към фашизма и заставиха БНС да свалят знамената си.

В протестите в София и Пловдив участваха и представители на „23 септември“, като в Пловдив нашите другари са издигнали плакат „Не на бетонния терор“.

Еко-проявите от есента на 2008г. бяха повече от обнадеждаващи. Българската младеж започва да се разбужда и да осъжда открито престъпленията на капитализма, едно от които е именно безобразното унищожаване на природата.

ФИДЕЛ КАСТРО В ЗАЩИТА НА КУБИНСКИЯ СПОРТ

По време на Олимпиадата в Пекин (август 2008г.) медиите на империализма не престанаха грозно да нападат и се подиграват с кубинските спортисти и с кубинския спорт въобще, нескривайки яростната си омраза към социализма и към героичния кубински народ. Фидел Кастро не подмина тези нападки, а им даде достоен отговор в едно от своите Размишления, написано на 26 август 2008г. под заглавие „Какво не беше казано за Куба“. Публикуваме откъс от него, касаещ кубинския спорт:

...Какво не беше казано за Куба:

1. Това е единствената страна, където не съществува професионален спорт.
2. Това е единствената страна, където още преди години беше създадена значимата Международна школа за физическо възпитание и спорт – най-висшо учебно заведение, в което подготвяха много младежи от страни от третия свят и където сега се обучават 1500 души, неплащайки за това нито цент.
3. Това е единствената страна, където високорезултатните спортисти се обучават безплатно за преподаватели по физическо възпитание и спорт, и където във висши учебни заведения са подготвени по тези специалности десетки хиляди граждани, които предоставят услугите си на деца, подрастващи, младежи и хора на всякаква възраст. Освен това много от тях работят в страни от третия свят срещу минимално заплащане, а в определени случаи и безплатно. Така те съдействат за международното развитие на спорта.
4. Това е единствената страна от участниците в Олимпийските игри в Пекин, която се намира в условията на икономическа блокада от страна на най-могъщата и богата империя от всички, които някога са съществували.
5. Това е единствената страна от участниците в Олимпийските игри, към която се прилага „Закон за урегулиране статуса на емигрантите“ – закон, не само носещ кървави плодове, но и подпомагащ и стимулиращ кражбата на кубински спортисти.
6. Нашата страна обособи специална болница за да следи за здравето на високорезултатните спортисти.

Тези истини не може да се скрият от анестезията и фойерверките на Олимпийските игри.

Куба зае 5-то място в класирането по златни медали на Олимпиадата в Барселона през 1992г., когато ние се намирахме в разгара на особен период.

На последните Олимпийски игри ние получихме общо 24 медала, златни, сребърни и бронзови – повече от всяка друга страна в Латинска Америка и Карибския регион.

Без колебания, ние обективно ще проанализираме нашата дейност по отношение на спорта и ще се подготвим за бъдещите битки...

В ЗАЩИТА НА СОЦИАЛИЗМА

Петър Чех (вратар на „Челси“-Англия и на чешкия национален отбор):

„...Благодарен съм на социалистическата система, че ми даде възможност да се развия като футболист...

...В моята родина навремето имаше много добра спортна база, която подготвяше топ-спортисти и затова успях да постигна успехите, които имам...

...Проблемът на днешните подрастващи е, че не се възползват от спорта, а висят пред компютрите...

АУДИО-МАТЕРИАЛИ, ПОСВЕТЕНИ НА СЕПТЕМВРИЙСКОТО АНТИФАШИСТКО ВЪСТАНИЕ

По случай 85 години избухването на Септемврийското антифашистко въстание в България, на 23 септември публикувахме гениалното произведение на Гео Милев – поемата „Септември“ в аудио вариант (чуй на адрес: http://septemvri23.com/Septemvri_audio.wma). Съставителите от международната фондация „Гео Милев“ пишат за поемата и нейния автор следното: „ „Септември“ е може би най-великата епична поема за революцията на двацетия век...На фронта (поетът е участник в Първата световна война – бел.ред.) Милев загубва едното си око, но за „Септември“ заплаща с живота си. Осъден е на една година затвор заради поемата, която смуцава гузните съвести на управниците, той е призован в полицията още на другия ден за „малка справка“, от която никога не се връща. Според официалната версия на времето поетът е „безследно изчезнал“.

Три десетилетия по-късно черепът му със стъкленото синьо око е намерен в масов гроб край София.

***...Той обичаше света, но бе с едно око,
виждаше половината ден син, половината черен.
А той искаше целият ден да бъде син,
целият свят да бъде светъл...***

- писа гръцкият поет Янис Рицос за Гео Милев.

В скоро време на сайта ще бъде качен аудио-вариант на поемата, преведена на немски, руски, английски, френски и испански.

***

На сайта бяха пуснати и „Народни песни за Септемврийското въстание“ (виж на адрес: http://septemvri23.com/Narodni_pesni_za_Septemvri1923.htm). Много от тях са посветени на герои от въстанието като Гаврил Генов, Тодор Грудов, Петко Енев и др., а

също така на величествения героизъм на българския народ, който пръв в света излезе с оръжие в ръка на бой с проклетия фашизъм.

„ГУЛАГ – ДОКУМЕНТИ ПРОТИВ ЛЪЖИТЕ”

На сайта ни на адрес: <http://septemvri23.com/gulag.htm> можете да намерите статията на Марио Соуса „ГУЛАГ: документи против лъжите”. В нея американският учен разобличава пропагандната клеветническа кампания, която се разразява срещу Съветския съюз в целия капиталистически свят, която датира от времето на Хитлер и не е спирала до ден-днешен. Този материал представлява интерес за всеки, който иска да узнае истината за т.нар. „репресии” по времето на Сталин.

„ОТВОРЕНО ПИСМО ДО РАБОТНИЦИТЕ И СЕЛЯНИТЕ В БЪЛГАРИЯ”

На сайта ни на адрес: http://septemvri23.com/Dimitrov_Colarov_otvoreno_pismo.htm можете да намерите „Отворено писмо до работниците и селяните в България” от октомври 1923г. В него Г.Димитров и В.Коларов анализират събитията в България след Деветоюнския преврат, като катализатор за избухване на Септемврийското въстание. Опровергават лъжите на буржоазията, че въстаниците установяват съветска власт в освободените райони и показват, че Септемврийското въстание е едно истинско народно дело на обединените селяни и работници и една от най-героичните страници в българската история.

„МИСИЯ СРЕЩУ ТЕРОРА”

През есента на 2008г. на нашия сайт беше качен документалният филм за петимата кубински герои, незаконно задържани и осъдени в Маями (САЩ) – „Мисия срещу терора” (виж на адрес: http://septemvri23.com/Video/cuba_misia_srestu_terora.avi). Филмът разказва за 50-годишната война на ултрадесни кубински елементи, подкрепяни от ЦРУ, срещу народа на Куба, вървящ по пътя на социализма и националната независимост. В борбата с такива убийци и терористи като Орландо Бош (организирайки взривяването на кубински самолет с 73 души на борда през 1976г.) петимата кубински герои Антонио Герреро, Фернандо Гонсалес, Херардо Ернандес, Рамон Лабаниньо, Рене Гонсалес стават жертва на скалъпен съдебен процес и в резултат в затвора се оказват тези, които се борят срещу тероризма. Вече повече от 10 години (от септември 1998г.) тези петима достойни мъже стоят в изолационни килии, без да могат дори да се видят със семействата си. Филмът призовава за засилване на международната солидарност в подкрепа на Петимата; това е единственият начин те да получат справедлива присъда, доказваща тяхната невинност.

ПРЕПОРЪЧАНИ ФИЛМИ

/Могат да се свалят от торент-тракерите; за повече подробности вижте рубриката на сайта „Нови книги и филми” – http://septemvri23.com/ideology_novi_knigi_filmi.htm/

„КОРПОРАЦИЯТА”

Всекидневният ни живот вече е станал толкова зависим от корпорациите, че едва ли е трудно да го забележим. Повечето стоки, услуги, информация и забавления се осигуряват от огромни мултинационални корпорации.

Филмът „Корпорацията” разкрива редица потресаващи факти за дейността на ТНК, като се акцентира върху алчността на тези компании, алчност, която погубва човешки живот (*„В търсенето си на състояние и просперитет, ние създадохме нещо, което може да ни унищожи”*).

Филмът показва по един увлекателен и интересен начин, че КАПИТАЛИЗМЪТ УБИВА и че ние трябва да направим всичко по силите си, за да спрем тази машина за експлоатация на човешкия труд, сееща бедност по света, унищожаваша природата и бавно, но сигурно рушаща основите на човешкия живот за сметка на интересите на определена социална класа.

„ДУХЪТ НА ВРЕМЕТО” („ZEITGEIST”)

Това е филм, представящ устройството на съвременния свят и мястото на парите, банките, държавните институции и религията в него. Филмът разказва за ключовите моменти в новата ни история и разкрива механизмите на системата, в която живеем до най-скритите тайни и конспирации, в центъра на които стоят банковите картели и транснационалните корпорации.

Парите контролират света; всичко се подчинява на целта да се осигури пазар и евтина работна ръка за гигантските монополи. Особено интересна част от филма е тази за паричния дълг като средство за поробване на цялата планета от международния финансов капитал.

МАРКС И ЕНГЕЛС ЗА КРИЗИТЕ ПРИ КАПИТАЛИЗМА

*/Откъс от гл.1 на „Манифест на Комунистическата партия” –
„Буржоа и пролетарии”/*

...И тъй, ние видяхме, че средствата за производство и размяна, върху основата на които възникна буржоазията, са създадени във феодалното общество. На някакво стъпало от развитието на тези средства за производство и размяна отношенията, в които феодалното общество е произвеждало и разменяло, феодалната организация на земеделието и манифактурата, с една дума, феодалните отношения на собственост, престанаха да отговарят на развилите се производителни сили. Те спъваха производството, вместо да го подпомагат. Те се превърнаха и в окови за него. Тези окови трябваше да бъдат разбити – и бяха разбити!

На тяхно място се появи свободната конкуренция със съответстващия ѝ обществен и политически строй, с икономическото и политическото господство на буржоазната класа.

Пред нашите очи се извършва подобно движение. С буржоазните отношения на производство и размяна, с буржоазните отношения на собственост съвременното

буржоазно общество, което като с магия създаде такива огромни средства за производство и размяна, прилича на оня магьосник, който не може вече да се справи с извиканите чрез неговите заклинания подземни сили. От десетилетия насам историята на индустрията и на търговията е само история на бунта на съвременните производителни сили против съвременните производствени отношения, против отношенията на собственост, които са жизнените условия за буржоазията и за нейното господство. Достатъчно е да споменем търговските кризи, които със своето периодично повтаряне все по-заплашително поставят под въпрос съществуването на цялото буржоазно общество. При търговските кризи редовно се унищожава голяма част не само от произведените продукти, но дори и от вече създадените производителни сили. При кризите избухва обществена епидемия, която на всички по-ранни епохи би се сторила абсурдна – епидемията на свръхпроизводството. Обществото изведнъж се оказва върнато назад в състояние на внезапно настъпило варварство; сякаш глад, всеобща унищожителна война са му отнели всички средства за живот; индустрията, търговията изглеждат унищожени – и защо? Защото обществото притежава твърде много цивилизация, твърде много средства за живот, твърде много индустрия, твърде много търговия. Производителните сили, които се намират в негово разположение, вече не служат за развитието на буржоазните имуществени отношения; напротив, те са станали прекомерно огромни за тия отношения и последните ги спъват; а когато преодолеят тази спънка, те разстройват цялото буржоазно общество, поставят под заплаха съществуването на буржоазната собственост. Буржоазните отношения са станали твърде тесни, за да поберат създаденото от тях богатство. – Как буржоазията преодолява кризите? От една страна, като принудително се унищожават маса производителни сили; от друга страна, като се завладяват нови пазари и по-основно се експлоатират старите пазари. А как? Като подготвя по-всестранни и по-съкрушителни кризи и намалява средствата за преодоляване на кризите.

Оръжието, с което буржоазията срази феодализма, сега се насочва против самата буржоазия.

Но буржоазията не само изкова оръжието, което ѝ носи смърт; тя създаде и хората, които ще насочат срещу нея това оръжие – съвременните работници, пролетариите...

